

บทนำ

เพนต์เฮาส์ชั้นบนสุดของคอนโดมิเนียมหรู ใจกลางย่าน สุขุมวิท ผนังด้านหนึ่งของห้องนอนถูกระงกไถ ทำให้มองเห็นแสงไฟ ระยิบระยับจากเบื้องล่างส่องสว่างเจิดจ้าเสียจนบดบังดวงดาวบนฟากฟ้า ให้อับแสง

ชายหนุ่มร่างสูงนุ่งเพียงผ้าเช็ดตัวผืนเดียววิ่งเควสชอบเอาไว้อย่าง หมีนินหม่ ช่วงบนเปิดเปลือยเผยให้เห็นแผ่นหลังกว้างเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ กอปรกับผิวสีแทนเพราะเล่นกีฬากลางแจ้งสม่ำเสมอ ทำให้เขามีหุ่นชวนฝัน ขี้ใจใสวุ่นวายสาวใหญ่จนติดหนึ่งในสามหนุ่มโสดชวนฝันจากนิตยสาร ชูบชิบคนดัง นอกจากนี้ชื่อของเขายังติดหนึ่งในห้า นักธุรกิจหนุ่ม อนาคตไกลของเอเชียอีกด้วย

นี่เป็นคุณสมบัติที่ทำให้สาวสวยมากมายพร้อมพลีกายให้เขา รวากับแมลงเม่าบินเข้าหาไฟร้อนอย่าง ก็มวัญ บัทมัทนัท ปรธาณ บริหารโรงแรมในเครือบัทมัทนัท แม้จะรู้ว่าจุดจบของการบินเข้าเปลวไฟ เป็นเช่นไร แต่พวกเขาก็พร้อมยอมเสี่ยง หากผลลัพธ์จะทำให้ได้ครอบ ครองเขาไว้แต่เพียงผู้เดียว

ใครเล่าจะไม่อยากเป็นคุณผู้หญิงแห่งบัทมัทนัท!

เจ้าของร่างสูงถอนหายใจซำๆ มือทั้งสองข้างไพล่หลังรวากับ

ครุ่นคิด และเหม่อมองดาวประดิษฐ์บนผืนดินอย่างเหนื่อยหน่าย เป็นเวลาเที่ยงคืนแล้ว แต่ไฟในเมืองหลวงยังคงส่องสว่าง กรุงเทพฯ เป็นเมืองที่ไม่เคยหลับใหล บางครั้งชายหนุ่มก็เผลอชีวิตที่เป็นอยู่ เขามีทุกอย่าง และต้องได้ทุกอย่างที่อยากได้ แต่ทำไมยังรู้สึกเหมือนขาดอะไรไป ซึ่งเขาก็ไม่รู้ว่าสิ่งที่ขาดหายไปคืออะไรกันแน่...

“คุณภีมชา...” เสียงหวานออดอ้อนดังมาจากบนเตียงกว้าง

หญิงสาวรูปร่างบอบบางอย่างสมัยนิยม แต่สัดส่วนอวบอ้วน รัญจวนใจชาย นอนบิดกายไปมาอยู่บนเตียง และเอ่ยเชิญชวนชายหนุ่ม ให้มาเรีงรักบนเตียงอีกครั้งด้วยน้ำเสียงกระเส่า หลังจากสงครามพันธุ ชนิดเนื้อแนบเนื้อเพิ่งสิ้นสุดไปไม่ถึงครึ่งชั่วโมง

“กอดวีย่าหน่อยสิคะภีมชา” หญิงสาวบิดตัวอีกครั้งเพื่อให้ผ้าห่ม เนื้อแพรหลุดไปจากเรือนกาย ปรากฏร่างเปลือยเปล่าอวดสัดส่วนอวบบนเตียงกว้าง ผิวขาวตัดกับผ้าปูที่นอนสีกรมท่าขับให้เธอดูเข้ายวนน่าสัมผัส

ทว่า...ภีมวัจน์กลับหันไปมองเพียงแวบเดียว ก่อนจะเบือนหน้ามองออกไปนอกห้องนอนอีกครั้ง

เลขานุการสาวชื่อวีรยานีวหน้าอย่างไม่พอใจ จากนั้นเธอก็ซ่อนอาการไว้อย่างมิดชิด แล้วเยื้องย่างไปโอบกอดชายหนุ่มไว้จากด้านหลัง แนบแก้มกับหน้าอกทรงโตเบียดลงบนแผ่นหลังเขา มือทั้งสองข้างละจากรอบเอวสอบแล้วเลื่อนลงต่ำ และอ้อยอิ่งอยู่ที่ปมผ้าเช็ดตัว พร้อมทั้งจะกระตุกออกหากเขาต้องการให้เธอเรีงลีลาเร้าร้อนอย่างเมื่อครู่อีกครั้ง

“ปล่อยเถอะวีรยา ฉันทร้อน”

ชายหนุ่มบอกด้วยความหงุดหงิด ทำให้ใบหน้าของเลขานุการสาว ร้อนผ่าว แต่เธอก็ยังฝืนยิ้มแล้วออดอ้อนอย่างไม่ยอมแพ้

“ถ้าร้อน...เราไปอาบน้ำด้วยกันดีมั๊ยคะ เดี่ยววีย่าจะช่วยดู...”

หญิงสาวเว้นจังหวะเพียงนิดแล้วเบียดหน้าอกหน้าใจเข้าหาชายหนุ่ม

อย่างสื่อความหมาย “ช่วยดูหลังให้ค่ะ”

“เธอลับไปก่อนเถอะ ฉันอยากอยู่คนเดียว”

วีรยาอ้าปากค้าง อยากจะกรีดร้องเด่นเร่าๆ อย่างชัดใจ แต่ก็ไม่สามารถทำได้ เธอทำได้แค่กำมือแน่น แม้ริมฝีปากสีแดงชาดเป็นเส้นตรง เธอผิดหวังตรงไหน! นี่เป็นครั้งแรกที่ยั่ววนประธานบริหารจนสามารถขึ้นเตียงกับเขาได้สำเร็จ และทำทุกอย่างเพื่อให้เขาพอใจ แต่ดูเหมือนนอกจากเขาจะไม่พอใจแล้ว ยังเบือนหน้าอย่างรวดเร็วทั้งที่เธอเพิ่งจะขึ้นเตียงกับเขาเป็นครั้งแรกเท่านั้น

“แต่วีรยาอยากอยู่กับคุณกิมนี่คะ”

“ฉันไม่ชอบพูดอะไรซ้ำนะวีรยา!” เขาพูดเสียงทุ้มจนหญิงสาวรู้ว่า ลูกต้อของเธอใช้ไม่ได้ผลเสียแล้ว จึงเปลี่ยนแผนเป็นสาวว่าง่ายตามใจชายหนุ่มแทน

“คะคุณกิม พรุ่งนี้พบกันที่บริษัทนะคะ” หญิงสาวบรรจุจูบแผ่นหลังเปลือยเปล่าของชายหนุ่มอย่างมีความหวังว่าเขาจะหันมากอดแล้วอุ้มขึ้นเตียง แต่เขาก็นิ่งเฉยจนเธอใจฝ่อ จึงเดินคอตกไปเก็บเสื้อผ้าที่กระจัดกระจายอยู่บนพื้นห้องแล้วเดินเข้าไปในห้องน้ำทันที

กิมวันนี้ไม่สนใจวีรยาอีก ชายหนุ่มกำลังครุ่นคิดถึงวิธีการเลขาฯ ของตน เขาพลาดอีกจนได้...พลาดซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทั้งที่ตั้งใจว่าจะไม่ยุ่งกับเลขาฯ เพราะจะทำให้งานเสียหาย แต่นี่เพิ่งต้นปี เขากลับลากสาวยั่วสวาทขึ้นเตียงเสียได้ ทั้งที่ปีที่แล้วเขามีสัมพันธ์กับเลขาฯ สาวไปถึงห้าคน นับเป็นการใช้เลขาฯ เปลืองเกินความจำเป็นเลยทีเดียว

ชายหนุ่มยอมรับว่าฝ่ายบุคคลค้นหาเลขาฯ สาวแต่ละคนได้น่าพิศนากอดจริงๆ ขนมหวานแสนอร่อยเดินลอยหน้าลอยต่ายั่ววนชวนให้ลิ้มชิมรสอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน เขาไม่ใช่พระอิฐพระปูนเสียหน่อย จึงทนนิ่งเฉยไม่ได้ กิมวันนี้ยกมือขึ้นเสยผมสีดำเส้นหนาแล้วตบท้ายทอยเบาๆ เอียงคอไปมาอย่างเมื่อยล้า

เห็นที่เขาจะต้องรับสมัครเลขาฯ ด้วยตัวเองเสียแล้ว เพราะถ้าขึ้น
ปล่อยให้ฝ่ายบุคคลคัดเลือก ก็คงไม่แคล้วส่งสาวสวยประหนึ่งนางแบบ
มาให้เพื่อประจบเขาอีกจนได้...

“นี่มันอะไรกันคะคุณกิม”

วีรยาน้ำซึดเผือด เมื่อนำกาแฟเข้ามาเสิร์ฟเจ้านายหนุ่ม แต่เขาก็กลับยื่นซองขาวให้เธอ แล้วคำพูดของแม่บ้านในห้องแพนทรีเมื่อครูก็ดั่งขึ้นในห้วงความคิด ทำให้หญิงสาวคาดเดาว่าของนั้นจะเป็นอันไปไม่ได้ นอกจากซองขาวเชิญให้ออกจากงาน...

‘ไม่น่าเชื่อเลยนะว่าคุณกิมจะร้อนแรงจนฉันทปวดีไปหมดทั้งเนื้อทั้งตัว’ วีรยาหัวเราะคิกคัก ไม่คิดปิดบังความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับนายจ้าง ยิ่งคนรู้มากเท่าไรก็ยิ่งดี ทุกคนจะได้รู้ว่าควรปฏิบัติต่อเธออย่างไร เพราะเธอไม่ได้เป็นเพียงแค่เลขาฯ แต่ยังเป็นคู่นอน และอาจเป็นคนรักของกิมบ้างในอนาคตอันใกล้

‘วีย่า...อย่าบอกนะว่าเธอ...’ อลิศา สาวสวยจากฝ่ายบุคคล เหลืออกตาขึ้น และรีบซักถามด้วยความอยากรู้ อยากเห็นตามประสาชาเมาท์

วีรยาไม่ตอบแต่พยักหน้าซ้ำๆ อย่างเสียไม่ได้ ยิ่งเห็นทุกคนทำท่าตลกอกตลกใจ เธอก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณกิมมีความสำคัญ เป็นที่สนใจของทุกคน มาเล่าในห้องแพนทรีเช่นนี้ เชื่อเถอะว่าไม่เกินเพียงข่าวต้องแพร่ออกไปจนรู้ทั้งบริษัทแน่ๆ

‘มาอวดว่าได้นอนกับคุณภีมแบบนี้ สงสัยไม่รู้ว่าคุณเองไม่มีเงาหัวเสียแล้ว’ แม่บ้านบุญน้อมเดินเข้ามาทำความสะอาดในห้องแพนทรี เมื่อได้ยินวีรยาคุยอ้ออวดเรื่องความสัมพันธ์ลึกลับซึ่งกับภีมวัจฉน์ให้พนักงานแผนกบัญชีฟังด้วยท่าทางราวกับนางพญา ก็อดตากตางด้วยท่าทางสมเพชไม่ได้

‘เอ๊ะ! ป้า ทำไมพูดจาวุ่นๆแบบนี้ ฉันเป็นเลขาฯ คนสนิทของคุณภีมนะ จะพูดจาอะไรก็หัดใช้สมองคิดเสียบ้าง ป้านั่นแหละดูด้วยนะว่าใครกันแน่ที่ไม่มีเงาหัว’ วีรยาไว้วางเสียงดัง อวดเบ่งต่อหน้าพนักงานคนอื่นๆ ในห้องแพนทรี ด้วยมั่นใจว่าหากมีเรื่องทะเลาะกัน ภีมวัจฉน์ต้องเข้าข้างเธอแน่นอน

‘ถ้าไม่รู้เรื่องอะไรก็จะบอกให้อาบุญนะ เลขาฯ คนไหนที่ยอมขึ้นเตียงกับคุณภีม ก็รายต่อก็รายก็โดนเชิญออกทั้งนั้น ไม่เชื่อก็คอยดูสิ ฉันทำงานที่นี่มาทีปีแล้ว เห็นผู้หญิงวิ่งร้องไห้ออกมาจากห้องคุณภีมไม่รู้กี่สิบคน’ แม่บ้านแกล้งไซ

บุญน้อมอายุสี่สิบแปดปี แต่เพราะทำงานหนักมาตั้งแต่ยังสาว จึงทำให้ดูสูงวัยเกินจริง จนใครต่อใครต่างเรียกว่า ‘ป้า’ แม่บ้านก้มลงดิ่งลงชยะออกจากถัง ก่อนจะเปลี่ยนถุงดำเปลา่กลับลงไป แล้วสะบัดน้ำเดินออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว

‘อีแก่ปากเสีย!’ วีรยาตำไล้หลังด้วยความเดือดดาล ก่อนจะหันมาจิกยิ้มให้พนักงานคนอื่นๆ ‘อย่าไปสนใจเลยนะคะ ป้าแก่แก่แล้วก็เป็นแบบนี้’

ทว่าพนักงานคนอื่นๆ กลับยิ้มราวกับปลอบใจหญิงสาว วีรยาที่เพิ่งมาทำงานได้เพียงสามเดือนถึงกับใจฝ่อ เพราะแสดงว่าสิ่งที่แม่บ้านพูดเป็นเรื่องจริง

เรื่องจริงหรือไม่นั่นเธอไม่รู้ แต่ของขาวในมือเป็นความจริง วีรยาหน้าซีดเผือด มือสั่น ใจสั่นคล้ายจะเป็นลมเสียให้ได้ เธอมองหน้า

กิมวัจฉน์ เมื่อเห็นเขานั่งนิ่ง มองผ่านด้วยแวตตาเย็นซารารวกับเธอไม่มี
ตัวตน หญิงสาวก็เจ็บจนแทบกระอักเลือด

“วีย่าทำอะไรผิดคะคุณกิม ทำไมคุณถึงทำกับวีย่าแบบนี้”
หญิงสาวร้องถามเสียงสิ้นเครือ

“เธอไม่ได้ทำอะไรผิดหรือกวีรยา คนที่ผิดคือฉันเอง”

ชายหนุ่มมองเลขาฯ ส่วนตัว วียรยาเป็นคนสวย ออกอบอิม เอวคอด
สะโพกผาย ตรงใจเขาทุกอย่าง เธอเหมาะกับการเป็นคู่นอนมากกว่า
เลขาฯ เพราะนอกจากลีลาบนเตียงแล้ว เรื่องงานเธอไม่ได้เรื่องเลย

อ้อ! ยังมีดีคือซังกาแพอร่อย และถ่ายเอกสาร์ได้ดี!

คุณสมบัติแบบนี้ไม่สมควรเป็นเลขาฯ ของเขา เพราะกลายเป็นว่า
เธอมาทำให้ผู้ช่วยเขาทำงานหนักขึ้น แทนที่จะช่วยแบ่งเบาภาระ และ
คอยประสานงานให้ แต่กลายเป็นว่าตำแหน่งเลขาฯ คือตำแหน่งงาน
จับจ่าย ซังกาแพ รับโทรศัพท์ และแต่งหน้าสวยคอยเอาอกเอาใจเขาไป
วันๆ

เมื่อกิมวัจฉน์ได้รับความไว้วางใจจากปู่ให้ดำรงตำแหน่งประธาน
บริษัทปัทมพันธ์ เขาจึงต้องปรับเปลี่ยนตำแหน่งเลขาฯ ที่เปรียบเสมือน
หลุมดำในการทำงานเสียใหม่ ซึ่งก็เป็นจังหวะดีที่เขาพลาดหัวแม่สาว
ทรงโตขึ้นเตียงพอดี

เป็นเรื่องสมเหตุสมผลหากจะเชิญเธอออก ด้วยข้อเสนอที่ไม่เคยมี
ผู้หญิงคนไหนปฏิเสธได้

“ฉันผิดที่อดใจไม่อยู่ จึงล่วงเกินเธอไปแบบนั้น ทั้งที่ฉันตั้งกฎเอาไว้
ว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเลขาฯ เด็ดขาด เพราะนอกจากจะทำให้เสียงานแล้ว
ยังอาจทำให้เกิดข่าวเลื่อมเสียออกไปได้ ซึ่งไม่เป็นผลดีทั้งต่อเธอและ
ฉัน” กิมวัจฉน์พูดเสียงทุ้ม พยายามปฏิเสธแบบบัวไม่ให้ช้ำ น้ำไม่ให้ขุ่น

ใช่...เขาไม่ควรมีข่าวฉาวกับวียรยามากไปกว่านี้ ไม่อย่างนั้นอาจโดน
ปู่เรียกไปตักเตือน อย่างกรณีเนารีทิพย์...เลขาฯ สาวคนล่าสุดที่วิ่งแจ้น

ร้องห่มร้องให้ไปฟ้องปู่เขาว่าถูกย่ายี้ ใช้อำนาจในทางมิชอบข่มเหงรังแก เธอ เมื่อสาสมใจก็บีบให้ลาออกจางาน แถมยังขู่จะฟ้องนักข่าวว่าถูก ล่วงละเมิดทางเพศอีกด้วย ทั้งที่เธอนั้นแหละสมยอมกระโจนขึ้นเตียง กระโดดขึ้นคร่อมร่างเขาราวกับนางแมวป่า แถมยังฝากร้องรอยความ เฝ้าร้อนไว้เต็มแผ่นหลังเขาอีกต่างหาก

แบบนี้แหละหรือเรียกว่าล่วงละเมิดทางเพศ น่าขันลึนดี!

ก็มีวันนี้ต้องเสียเงินถึงยี่สิบล้านบาทเพื่อปิดปากนารีทิพย์...ผู้หญิง จอมมารยา ไม่อย่างนั้นคงเป็นข่าวฉาวใจต้องขึ้นโรงขึ้นศาลจนอับอาย ไปทั่วแน่ๆ

เหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้เขาโดนปู่คาดโทษอย่างหนัก ดังนั้นก็มีวันนี้ จะใช้ไม้แข็งเหมือนเดิมไม่ได้ เพราะถ้าเจอพิษอย่างนารีทิพย์อีก ปู่คงมี คำสั่งเด็ดขาดให้เขารับแค่เลขาฯ ชายเท่านั้น แคคิดว่าต้องมีเลขาฯ เป็น ผู้ชาย บรรยายภาคีในการทำงานก็แสนหดหู่นั่งแล้ง ที่สำคัญ...เพียงผู้ช่วย อนันต์เดินอึ้งอ้ายไปมา ชายหนุ่มก็รู้สึกว่าเป็นมลพิษทางสายตามากเกิน พอแล้ว

“โอ้...คุณก็มี” วีรยาซาอ่อนยวบเมื่อได้ยินเช่นนั้น “เราสองคน ไม่ผิดหรอกนะคะ ในเมื่อใจตรงกัน โหยหากันและกัน”

“ฉันถึงต้องให้เธอลาออกจางานยังไงล่ะ ในชองนั้นคือเช็ค เงินสดหนึ่งล้านบาท ให้เธอเป็นทุนในการหางานใหม่”

“หนึ่งล้านหรือคะคุณก็มี” วีรยารีบเปิดซองอย่างรวดเร็ว กวาด สายตาอ่านตัวเลขบนเช็ค และนับเลขศูนย์หลายครั้งราวกับกลัวว่ามันจะไม่ครบ

“แต่เงินซื้อความรักไม่ได้หรอกนะคะ วีรยาคิดว่า...” หญิงสาว หุบปากเมื่อก็มีวันเลื่อนกุญแจรถมาตรงหน้าเธอ

“ฉันรู้ว่าเธอฉลาดมากพอที่จะไม่เรียกร้องคำว่ารักจากฉัน...วีรยา เธอรู้ไหม้ยว่าต้องทำยังไงกับความสัมพันธ์ของเรา”

วีรยามองกุญแจรถกับเช็คเงินสดในมือ และเธอก็ฉวยกุญแจรถ มาถือไว้โดยไม่ลังเล ถ้าขึ้นเล่นตัวแล้วก็มีวัจนโกรธ เปลี่ยนใจไม่ให้อะไร สักอย่างเธอก็แหย่นะสิ ได้มาบ้างก็ดีกว่าไม่ได้อะไรเลย เพราะถึงอย่างไร เขาก็ต้องบีบเธอออกจากงานแน่ๆ

“พอดีเลยคะ วีย่าจะกลับไปดูแลคุณแม่ที่ต่างจังหวัดพอดี ถ้า อย่างนั้นวีย่าขอลาออกเลยก็แล้วกันนะคะ ช่วงนี้คุณแม่ร่างกายไม่ค่อย แข็งแรง ป่วยบ่อยตามประสาคนอายุมากนะคะ” หญิงสาวแส้มิ่งทำหน้าที่ เสร็จแล้วโกหก เพื่อไม่ให้ตัวเองดูเห็นแก่เงินและไร้ค่าจนเกินไปนัก

ก็มีวัจนยื่นกระดาษสีขาวไปตรงหน้าเธอ “เซ็นชื่อลงตรงนี้ เงินกับ รถจะเป็นของเธอทันที”

วีรยาก็ม้วนหน้าอ่านสัญญาในกระดาษคร่ำๆ ได้ใจความว่าเธอ ได้รับเงินจำนวนหนึ่งล้านบาทกับรถยนต์หนึ่งคัน เพื่อเป็นค่าตัวในการ หลับนอนกับเขา และขอยืนยันว่าเธอไม่คิดจะเรียกร้องสิทธิ์หรือทรัพย์สิน ใดๆ จากเขากอีกแม้แต่บาทเดียว

เมื่ออ่านสัญญาจบหญิงสาวก็หันหน้าเห่ร้อนด้วยความอับอาย เอกสารนี้ไม่ต่างกับสัญญาซื้อขายร่างกายชัดๆ แม้เธอจะเป็นผู้หญิงรัก สนุก แต่ก็ไม่ได้คิดจะขายร่างกาย ผู้ชายตรงหน้าใจร้ายมาก เธอน่าจะรู้ว่า กิตติศัพท์ของ ก็มีวัจน บัทมันท์ เป็นอย่างไร เขาคือซาตานร้ายใน คราบเทพบุตร เลือดเย็น เจ้าระเปียบ และไม่เคยยอมอ่อนข้อให้ใคร แถมยังล่อหลอกผู้หญิงด้วยใบหน้าหล่อเหลาคมเข้ม และผลักไล่ด้วยเงิน เสมอเมื่อเมื่อหน้าย

“เซ็นเสียสิ เธอจะได้รับกลับไปดูแลอาการป่วยของแม่”

“คะ”

วีรยาแม่มีริมฝีปากเป็นเส้นตรง จดปากกาเซ็นลายมือชื่อ และเดิน กระทบรองเท้าส้นสูงเสียงดังออกไปจากห้องทำงานของก็มีวัจน ชายหนุ่มไม่รู้ว่าข้างนอกเกิดอะไรขึ้น ได้ยินเพียงเสียงร้องไห้ของวีรยา

ดั่งเลือดลือดเข้ามา

“จบไปอีกหนึ่งราย”

ชายหนุ่มเอนตัวลงนอนบนเก้าอี้ และบีบสันจมูกเบาๆ อย่างครุ่นคิด การกระทำของเขาอาจดูร้าย แต่เขาคิดว่าเป็นการดีที่สุดแล้ว เพราะไม่ได้ทิ้งขว้างพวกเขาโดยไม่รับผิดชอบ แต่ให้เงินมากพอที่หญิงสาวจะใช้จ่ายไปได้อีกพักใหญ่เลยทีเดียว

“คุณนอนของแกค่าตัวแพงเหลือเกินนะไอ้กิม”

หนุ่มลูกครึ่งอเมริกันเดินออกมาจากห้องเอกสารซึ่งเชื่อมกับห้องทำงานของกิมวัจน์ สองมือล้วงกระเป๋ากางเกงด้วยท่าทางสบายๆ แล้วทิ้งตัวลงนั่งเอกเขนกบนโซฟามุมห้อง

“แกเข้ามาตั้งแต่เมื่อไหร่อเล็กซ์” กิมวัจน์เอย่ถามอย่างไม่ใส่ใจในคำตอบนัก

เขาหยิบสัญญาที่วีรยาเพิ่งเซ็นสอดใส่แฟ้มสีดำ ในแฟ้มนั้นมีสัญญาอยู่หลายฉบับทีเดียว ชายหนุ่มแยกเก็บไว้เป็นสัดส่วนเพื่อให้ค้นหาได้ง่าย

“มาแอบอยู่สักพักแล้ว กะจะเซอร์ไพรส์แก แต่กลับเป็นฝ่ายเซอร์ไพรส์เสียเอง แกจะใจจัดใจดำกับสาวๆ ไปถึงไหนวะไอ้กิม ผู้หญิงเขาก็มีชีวิตจิตใจนะโว้ย แกไม่กลัวบาปกลัวกรรมบ้างหรือไงวะ” อเล็กซ์...หนุ่มลูกครึ่งที่ติดนิสัยความเป็นไทยมากกว่าอเมริกัน เอย่ขึ้นอย่างเป็นห่วงเพื่อนสนิท

“ให้เจ็บตอนนี้ ดีกว่าเจ็บเพราะคบกับคนอย่างฉันไปตลอดชีวิต ฉันไม่อยากทรมานผู้หญิงคนไหนให้เป็นเหมือนแม่ฉัน” กิมวัจน์พูดด้วยความขมขื่น เมื่ออยู่กับเพื่อนสนิทเขาก็ไม่จำเป็นต้องทำหน้าที่ซ่อนอารมณ์เอาไว้อีกต่อไป

“แกคิดมากเกินไปหรือเปล่าวะไอ้กิม แกกับพ่อของแกเป็นคนละคนกันนะโว้ย จะเหมือนกันได้อย่างไร” อเล็กซ์ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ในตัวตนมีเลือดของผู้ชายคนนั้นอยู่ และมันควรจะสิ้นสุดที่ฉัน”
ชายหนุ่มยิ้มชัดเจนน แต่กว่าบิดาเขาจะเสียชีวิตไปกว่าสิบปีแล้วก็ตาม แต่
ไม่มีวันที่เขาไม่เกลียดชังเลือดในกายครึ่งหนึ่งสักวันเดียว

“แกจะเจ้าคิดเจ้าแค้นไปถึงไหน ยังไงแกก็ต้องมีครอบครัว แต่งงาน
กับผู้หญิงสักคนอยู่ดี” อเล็กซ์ลุกขึ้นจากโซฟาแล้วเดินไปหยุดยืนตรงหน้า
เพื่อนรัก ยกมือออกดอกมองภีมวัจน์อย่างอ่อนใจ ด้วยรู้ว่าต่อให้เขาพูด
จนปากฉีกถึงใบหู อีกฝ่ายก็ไม่ยอมรับฟังอยู่ดี

“ฉันไม่คิดจะแต่งงาน!”

“แกจะบ้าไปกันใหญ่แล้ว ถ้าไม่ยอมให้ผู้หญิงต้องทุกข์ทรมาน
เหมือนแม่ของแก ก็ดูแลเธอให้ดีสิวะ เลิกเจ้าชู้ ลงหลักปักฐานกับใคร
สักคน ถ้าแกมีความรัก นิสัยกระด้างเย็นชาอาจจะดีขึ้นบ้าง แต่ก่อนอื่น
แกต้องหยุดทำตัวแบบนี้เสียที”

“ความรักบ้าบออะไร นี่แกบ้าไปใหญ่แล้วอเล็กซ์ กินยาสิมเขย่า
ขวดหรือเปล่า ทำไมวันนี้ถึงได้พูดจาแปลกๆ” ภีมวัจน์จ้องหน้าอเล็กซ์
และรู้ได้ในทันทีว่ามีบางอย่างผิดปกติกับเพื่อนของเขา

“แกอย่าบอกนะว่ามีความรัก ตลกร้ายเกินไปหน่อยแล้ว ผู้ชาย
เสเพลอย่างแกริอ่านมีความรัก” ภีมวัจน์หัวเราะอย่างเห็นขัน แต่อเล็กซ์
กลับนิ่งเงียบ ไม่ได้หัวเราะไปกับเพื่อนเช่นทุกครั้ง

“ฉันอยากเปลี่ยนตัวเองเพื่อคนที่ฉันรักวะไอ้ภีม” อเล็กซ์เอ่ยเสียง
เครียด จริงอยู่ว่าเขาคือแคชานโนวานันต์ต้นๆ ติดบัญญัติห้าที่ผู้หญิงดีๆ
ควรหนีห่างให้ไกลที่สุด แต่คนเจ้าชู้อย่างเขาลองได้รักใคร่แล้วก็รักจริง
กระนั้นกิตติศัพท์ความเจ้าชู้ที่ผ่านมาก็ทำให้ผู้หญิงดีๆ ไม่คิดจะให้โอกาส
เขา เพราะกลัวว่าจะเสียใจจนกินน้ำตาต่างข้าว และนี่คือผลกระทบจาก
สิ่งที่เขาทำเอาไว้

“น้ำหน้าอย่างแกพูดยังไงฉันก็ไม่เชื่อหรอก นี่เกิดบ้าอะไรขึ้นมา
ถึงพูดจาอย่างกับพวกพระเอกละครน้ำเน่า” ภีมวัจน์ส่ายหน้าอย่าง

ปราคมาสก่อนจะเลิกคือ “อย่าบอกนะว่าไปจีบสาวแล้วเขาไม่สน เลยจะ
แก๊งค์ทำเป็นชายหนุ่มผู้แสนดีไปหลอกเขา แกนี่มันปลาไหลตัวพ่อจริงๆ”

“เฮ้ยๆ พอเลย แกอย่าเหมารวม คนนี้ฉันรักจริงหวังแต่งงาน อยากได้
เป็นแม่ของลูก คนไม่เคยรักใครอย่างแกไม่มีทางเข้าใจหรอก ต่อให้ฉันนั่ง
อธิบายไปก็ไม่มีความประโยชน์ สีขอให้ควายฟังมันยังเข้าใจง่ายกว่าแกเลย
ไอ้กิม” อเล็กซ์คิดถึงสาวหน้าหวานที่เข้ามานั่งอยู่ในหัวใจเขาอย่างรวดเร็ว
แต่เธอลับตั้งแฉ่งแฉียง ไม่ว่าเขาจะตามจีบสักเท่าไรเธอก็ไม่แม้แต่จะ
ชายตาแล

“เชิญแกบูชาความรักไปเถอะ ก็แค่ความเพ้อฝันไร้เหตุผลของ
พวกอ่อนแอ”

“แล้วสักวันแกจะรู้ว่าฉันรู้สึกยังไงไอ้กิม วันที่แกร็กผู้หญิงสักคน
ผู้หญิงที่ทำให้แกยอมแลกได้ทุกอย่างไม่แต่ชีวิตของตัวเอง”

“ความรู้สึกแบบนี้จะไม่เกิดขึ้นกับฉันเป็นอันขาด” ชายหนุ่มเอ่ย
เสียงเครียด แวดตากร้าวอย่างเห็นได้ชัด

ทำไมเขาจะไม่รู้จักความรัก ทำไมจะไม่เคยรู้ว่าการยอมแลก
ทุกอย่างแม้แต่ชีวิตเพื่อให้ได้ความรักมานั้นเป็นเช่นไร เขารู้และเจ็บปวด
แสนสาหัส จากวันนั้นหัวใจเขาก็ปิดตาย และปฏิญาณว่าจะไม่รักใครอีก
เด็ดขาด

“ฉันจะคอยดู” อเล็กซ์ส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ ล้วงกระเป๋ากางเกง
แล้วหมุนตัวเดินออกไปจากห้องทำงานของเพื่อนรัก

“แล้วนั่นแกจะไปไหน คิดจะโผล่หัวมาก็มา คิดจะไปก็ไป”

“ไปหาเหล่ากระแทกปากแก้เซ็ง” อเล็กซ์หันไปยกไหล่ “ว่าแต่
...แกกำลังเซ็งอยู่หรือเปล่า ถ้าเซ็งก็ตามไปเจอกันที่เดิม” ลูกครึ่งหนุ่มเดิน
ออกไป ทิ้งให้เพื่อนสนิทนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานด้วยท่าทางเคร่งเครียด

กิมวันยกโทรศัพท์ขึ้นกดโทร. ไปยังห้องผู้ช่วยของเขาทันที

“คุณอนันต์ เดี่ยวผมจะออกไปข้างนอก มีงานด่วนอะไรเอา

เข้ามาให้ผมเซ็นได้เลย อ้อ...บอกฝ่ายบุคคลให้เปิดรับสมัครเลขาฯ ด้วย แต่ครั้งนี้น่าจะเป็นคนสัมภาษณ์เอง”

ชายหนุ่มวางโทรศัพท์หลังจากสั่งงานผู้ช่วยเรียบบร้อย ปรับเก้าอี้ทำงานขนาดใหญ่ให้เอนนอนแล้วยกมือขึ้นกอดอก ผ่อนลมหายใจออกช้าๆ มีหลายเรื่องวิ่งวนอยู่ในหัว เขาไม่อาจวางมันลงได้แม้เพียงเสี้ยววินาที

ใครจะรู้ว่าคนที่ใครๆ ต่างอิจฉาและยกย่องให้เป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จตั้งแต่ยังหนุ่มอย่าง ภิรมวณิช ปัทมพันธ์ จะมีความทุกข์ฝังใจอย่างแสนสาหัส

เขาเป็นถึงประธานบริษัทปัทมพันธ์ บริหารโรงแรมในเครือปัทมพันธ์ทั้งหมดเก้าสาขา โดยเจ็ดสาขาอยู่ในประเทศไทย และอีกสองสาขาอยู่ที่สิงคโปร์และเวียดนาม ยังไม่รวมธุรกิจอาหารมัททรัพย์อื่นๆ อีกมากมาย ตระกูลปัทมพันธ์ร่ำรวยจนเจ้าสัวเกริกไกร...ปู่ของภิรมวณิชเป็นบุคคลที่รวยติดอันดับเจ็ดในเอเชีย ส่วนชายหนุ่มได้ชื่อว่าเป็นเสือดาวหนุ่มผู้มองการณ์ไกล เขาศึกษาตลาดหุ้นตั้งแต่ยังเรียนมัธยมปลาย จากการใช้เงินเก็บของตนเองซื้อหุ้นเล็กๆ น้อยๆ ในความดูแลของสิทธิชัย... ทนายประจำตระกูล

จนกระทั่งชายหนุ่มเข้าเรียนในรั้วมหาวิทยาลัย เขาก็กระโจนลงไปในตลาดหุ้นเต็มตัว เนื่องจากตาแหลมและมักวิเคราะห์ได้อย่างแม่นยำ ทำให้เขาทำกำไรจากการกว้านซื้อและเทขายหุ้นได้ปีละหลักล้าน จากนั้นก็เพิ่มขึ้นเป็นหลายสิบล้านอย่างรวดเร็ว

นักข่าวเศรษฐกิจให้สัมภาษณ์แก่ชายหนุ่มว่า ‘พรานหนุ่มผู้จับเสือดือมือเปล่า’

ภายนอกเขาคือชายหนุ่มผู้ประสบความสำเร็จ ใครเทียบได้ยาก แต่จะมีสักกี่คนที่ล้วงลึกไปถึงก้นบึ้งของหัวใจที่แสนขมขื่น หลานชายคนโตของตระกูลปัทมพันธ์ที่ไม่ได้กินหรืออย่างที่สังคมภายนอกรับรู้ เมื่อ

มารดาของเขาเป็นภรรยาซึ่งขยับฐานะจากสาวใช้ในคฤหาสน์ ไม่ได้รับเกียรติ ไม่มีศักดิ์ศรีเทียบเทียมภรรยาน้อย ซึ่งได้แต่งงานออกหน้าออกตาขึ้นชื่อว่าเป็นภรรยาที่ทะเบียน เชิดหน้าชูคอว่าตนสูงเสียดฟ้า แต่แท้จริงแล้วก็ได้ชื่อว่าเป็นภรรยาน้อยอยู่วันยังค่ำ แม้จะบอกใครต่อใครประหนึ่งตนเองเป็นภรรยาหลวง แต่ความจริงก็คือความจริงที่ไม่อาจหนีพ้น

สงครามระหว่างมารดาเขากับอังคนาระอุและพร้อมปะทุอยู่ทุกเมื่อเชือวัน บ้านไม่เคยมีคำว่าสงบสุข ที่ยั้งนั่งสังเคราะห์กับลาवार้อนรอปะทุก็เพราะยังมีปู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรทอดกิงกำนร่มเงาให้ลูกหลานคนอื่น ๆ ได้สงบสุขบ้าง

ต้นเหตุทั้งหมดมาจากเกือกกุล...บิดาเจ้าผู้ตัวพอกที่ไซ่ทิ้งไปทั่ว ทำให้มีลูกชายถึงสี่คน จากภรรยาสี่คน นี่ยังไม่นับรวมหากในอนาคตจะมีใครมากล่าวอ้างว่าเป็นบุตรที่เกิดจากบิดาของเขา และถ้ามีวันนั้นเขาก็คงไม่แปลกใจ เพราะหากบิดาเขายังมีชีวิตอยู่ ก็มิวัจน์อาจมีน้องชายหรือน้องสาวคราวลูก เพราะเชื่อได้เลยว่าบิดาเขาจะไม่หยุดเจ้าผู้ แม้แต่ลมหายใจสุดท้ายก่อนที่จลาโลกลาไปนี้จะไปอย่างอัปยศ ก็ยังมีวายุไต้ฝุ่นเหลือร้ายโดยการสิ้นใจตายคาอกหมอนวดสาว ฉาวโฉ่เสียจนไปถึงกับล้มป่วย...

ความเจ้าผู้ถูกส่งต่อมายังมิวัจน์ แม้เขาจะเจ้าผู้แต่ก็รอบคอบพอที่จะไม่ไซ่ทิ้งไว้ให้เป็นภาระที่หลัง และจะไม่มีทางจริงจังกับผู้หญิงคนไหน เพราะเขารู้ว่าท้ายที่สุดแล้ว จุดจบของผู้หญิงดีๆ คนหนึ่งคงไม่ต่างกับมารดา ดังนั้นเขาจึงเลือกผู้หญิงรักสนุกไม่คิดผูกพัน ซ้อตกลงพอใจกัน สุขสมแล้วก็แยกทางกันไป ซึ่งเขามองว่ายุติธรรมต่อทั้งสองฝ่าย

2

รถยุโรปหรูแล่นเข้าไปในรั้วคฤหาสน์บัทมนันท์อย่างเงียบเชียบ ด้วยเป็นเวลาเกือบเที่ยงคืนแล้ว แต่ไฟบนชั้นสามของตึกใหญ่จะยังคงเปิดอยู่ แสดงชัดว่าแม่มดร้ายกับลูกชายตัวแสบยังไม่เข้านอน ภิรมวัจน์เหยียดริมฝีปากเมื่อนึกถึง เกียรติก้อง บัทมนันท์ ซึ่งมีชื่อเล่นว่ากบ แต่เขามักเรียกว่า ‘ไอ้กว้าง’

ทำไมนะเธอ...ก็เพราะอีกฝ่ายเป็นน้องเล็ก ลูกชายคนที่สี่ของบิดาซึ่งเกิดจากอภินิหาร ผู้สถาปนาตนเองเป็นใหญ่รองจากปู่เขา เพราะถือว่าเป็นเมียต่าง เกียรติก้องไม่เคยญาติดีกับพี่ๆ คนไหน ไม่สิ...ไม่เคยคิดว่าภิรมวัจน์เป็นพี่ชายอย่างที่เขาก็ไม่เคยเห็นฝ่ายนั้นเป็นน้อง!

ความโกรธเกลียดไม่ใช่มีแค่เขากับเกียรติก้องเท่านั้น ยังรวมไปถึง อัครชและนาธานอีกด้วย พวกเขาเป็นพี่น้องพ่อเดียวกัน แต่เกลียดกันชนิดไม่เคยญาติดี แม้อัครชกับนาธานจะไม่ทำให้เขาเกลียดได้เท่ากับเกียรติก้อง แต่ความสัมพันธ์ที่ควรแนบแน่นแบบพี่น้อง กลับกลายเป็นห่างเหินและพุดคุยกันราวกับเป็นคนอื่น

ชายหนุ่มขับรถผ่านคฤหาสน์หลังใหญ่ไปยังด้านหลัง บ้านเขาอยู่ฝั่งซ้ายของคฤหาสน์ เป็นบ้านสองชั้นติดแม่น้ำเจ้าพระยา หลังไม่เล็กแต่ก็ไม่ใหญ่จนเกินไปนัก เขาจอดรถแล้วก้าวลงไปยืนอยู่หน้าบ้าน และ

ถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย

ที่ภีมวัจนยังทนอยู่ที่นี้ก็เพราะปู่ เขารักท่าน นอกจากมารดาแล้ว ก็มีปู่ที่เขารักและเคารพเหนือสิ่งอื่นใด หากวันใดสิ้นร่มโพธิ์ต้นนี้ เขาคงพามารดาออกไปจากที่นี่ทันที ไม่คิดจะอยู่ร่วมชายคา กับคนน่ารังเกียจบนตึกใหญ่แม่แต่วินาทีเดียว

เมื่อชายหนุ่มก้าวลงจากรถก็พบน้องชายคนที่สอง...อัศวราช อีกฝ่ายเพิ่งกลับมาเหมือนกัน เมื่อเจอหน้ากันจริงๆ ภีมวัจนจึงเอ่ยทักทายอย่างรักษามารยาท

“เพิ่งกลับหรือ”

“ครับ” อีกฝ่ายตอบสั้นๆ

ภีมวัจนพยักหน้า ไม่คิดจะซักถามอะไรอีก เพราะพวกเขาดีพี่น้องไม่เคยสนใจหรือยุ่งวุ่นวายเรื่องของกันและกัน ไม่สิ...ยกเว้นน้องชายคนเล็ก...ไต่ถามกร่าง หรือเกียรติก้อง เพราะมักจับผิดคนอื่นๆ ทำตัวเป็นเจ้าของหน้าที่ตรวจสอบทรัพย์สิน คอยสอดส่องเพราะกลัวว่าพวกเขาจะเข้าไปขอเงินจากปู่

ทว่าตัวเองกลับไม่ได้วิเศษวิโสกว่าคนอื่น ออกจะแย่ที่สุดด้วยซ้ำ เพราะปล่อยตัวอ้วนเผละ มีแต่กิน นอน เทียว งานการไม่รู้จักทำ พอภีมวัจนได้ตำแหน่งประธานบริษัทปีหมั้นนั้นก็เด่นผาง โว้ยวายและหนีออกจากบ้าน ทำตัวเหมือนเด็กวัยรุ่นนั้ทั้งที่อายุสามสิบกว่าแล้ว แต่สมองกลับมีขนาดเล็กเท่าเม็ดถั่วเขียว

ดีหน่อยที่น้องชายต่างมารดาอีกสองคนทำงานมั่นคง นอกจากจะช่วยกิจการของตระกูลแล้วยังมีกิจการของตัวเองกันอีกด้วย แม้จะได้นิสัยเจ้าชู้ประดุจดินจากเกือกูลผู้เป็นบิดามาบ้าง แต่ก็ไม่เคยทำให้เสียงานเสียการ

เมื่อชายหนุ่มเดินเข้าไปในบ้านก็แปลกใจ เมื่อพบว่ามารดานั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น

“ทำไมกลับมาซ่านักละกิม เมื่อวานก็ไม่กลับบ้าน รู้มั๊ยว่าแม่เป็นห่วงขนาดไหน” พรรณีเอ่ยเสียงเนิบช้า ละสายตาจากหนังสือนวนิยายในมือ และมองบุตรชายตัวโตที่บัดนี้นั่งลงบนพื้นแล้วโอบกอดเธอเอาไว้ ไม่คิดเลยว่าลูกน้อยที่เธอคลอดไว้แนบอกเมื่อแรกคลอด จะโตขึ้นเป็นหนุ่มหล่อที่มีความสูงถึงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรเช่นนี้ จนกลายเป็นว่าหากเธอยืนคุยกับเขาก็ต้องเงนหน้ามองกันเลยทีเดียว

“ไปนั่งดื่มกับอเล็กซ์มาครับคุณแม่ ว่าแต่เด็กแล้วทำไมยังไม่เข้านอนอีกครับ”

“ก็รอเรานั้นแหละ พรุ่งนี้ตื่นแต่เช้าหน่อยได้มั๊ย ตักบาตรเป็นเพื่อนแม่หน่อย”

“อยู่รอเพื่อบอกเรื่องนี้กับผมนะหรือครับ คุณแม่น่าจะทิ้งโน้ตเอาไว้หรือโทรศัพท์บอกก็ได้ ไม่เห็นต้องนอนดึกเพื่อรอผมเลย ระวังจะไม่สบายนะครับ ผมยังมีคุณแม่แสนดีแบบนี้อยู่คนเดียว หาที่ไหนไม่ได้อีกแล้วด้วย”

ชายหนุ่มเอียงศีรษะชบลงบนดักมารดาอย่างอดอ้อน เสียดาวหนุ่มจอมเจ้าชู้ เมื่ออยู่บ้านกับมารดาเขาจะแปลงร่างเป็นลูกแมวเซื่องๆ ได้อย่างน่ารักน่าชัง แต่จะทำเฉพาะอยู่กับมารดาสองคนเท่านั้น หากมีคนอื่นหรือแม้กระทั่งคนรับใช้อยู่ด้วย เขาจะไม่แสดงท่าทางอดอ้อนเช่นนี้ให้ใครเห็นเด็ดขาด

“ที่นั่งรอก็เพราะอยากเจอหน้ากิมนะสิ” พรรณียิ้มกว้างและลูบผมเส้นหน้าของบุตรชายเบาๆ มองใบหน้าหล่อเหลาของเขาแล้วสะท้อนในอก ยิ่งโตก็ยิ่งเหมือนบิดาจนเธอใจหาย

“แล้วนี่หิวมั๊ย เอาข้าวต้มร้อนๆ สักถ้วยมั๊ยกิม แม่จะไปทำมาให้”

“อย่าลำบากเลยครับคุณแม่”

“ลำบากที่ไหนกัน เรื่องแค่นี้เอง กิมทำงานมาทั้งวัน ให้แม่ดูแลกิมเถอะนะ” พรรณีทำท่าจะลุกไปเข้าครัว ทว่าบุตรชายตัวโตกลับไม่ยอม

ให้ลูก ช้ำยังโอบเอวเอาไว้แน่น

“ผมอิมแล้วครับคุณแม่ ท่านมาจากข้างนอกบ้างแล้ว”

“ในท้องมีแต่สุรานะสิไม่ว่า” พรรณีต่อว่าอย่างไม่จริงจังนัก “ถ้าอย่างนั้นพุงนี้อย่าลืมหัดตีมาตักบาตรกับแม่นะ” เธอเอ่ยย้ำอีกครั้งด้วยกลัวว่าบุตรชายจะลืม

“ยังงิพุงนี้เข้าผมจะลงมาตักบาตรกับคุณแม่แน่นอนครับ” ชายหนุ่มรับคำแข็งขัน ปกติเขาเป็นคนตื่นเช้าอยู่แล้ว ถ้าจะตื่นเช้าขึ้นอีกสักหน่อยเพื่อตักบาตรกับมารดาก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเหลือ怕กว่าแรง

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปนอนเถอะ ประเดี๋ยวจะตื่นไม่ทัน”

“ครับ เดี๋ยวผมไปส่งคุณแม่เข้านอน” ภูมิวัจนลุกขึ้นยืนแล้วช่วยประคองมารดาไปส่งที่ห้องนอนซึ่งอยู่ชั้นล่างของตัวบ้าน กอดและหอมแก้มท่าน บอกรাত্রีสวัสดีแล้วจึงขึ้นไปบนห้องนอนของเขาซึ่งอยู่ชั้นบน

ชายหนุ่มทั้งตัวลงบนที่นอน ก่อนจะเอี้ยวตัวไปหยิบปฏิทิน

ตั้งโต๊ะมาเปิดดู พุงนี้คือวันที่ห้ามกราคม ครบรอบวันเสียชีวิตของบิดา ทุกปีมารดาจะชวนภูมิวัจนตักบาตรโดยไม่พูดถึงบิดาสักคำ เพราะรู้ว่าหากพูดถึงเขาจะต้องไม่พอใจ ชายหนุ่มจึงยอมตามใจและไม่คิดจะปรึกษาถามเช่นกัน เป็นอันรู้กันว่าหากมารดาชวนตักบาตรเมื่อใด แสดงว่าถึงวันครบรอบวันเสียชีวิตของบิดา คงอยากให้เขาซึ่งเป็นบุตรชายทำบุญให้บิดาซึ่งเป็นผู้ให้กำเนิดบ้าง

นี่ก็เป็นอีกเรื่องที่ภูมิวัจนไม่เคยเข้าใจ!

บิดาทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่มารดาก็ยังรัก ยังรอเสมอ แม้ว่าการกลับบ้านทุกครั้งจะทำให้เกิดการทะเลาะเบาะแว้ง และคงภรรยาคนใหม่มาเยี่ยมให้มารดาเขาช้ำใจ

‘คุณแม่ควรจะเกลียดคุณพ่อ ควรจะดีใจที่คุณพ่อตาย จะร้องไห้ให้คนอย่างนั้นทำไมครับ ผมไม่เข้าใจเลย’

ก็มีวัจนินวัยยี่สิบเอ็ดปี ยืนอยู่หน้าเมรุด้วยสีหน้าเรียบเฉย ไม่มีใครรู้ว่าเขาเสียใจหรือไม่ เพราะชายหนุ่มไม่มีน้ำตาสักหยดเมื่อทราบข่าว บิดาจากไปอย่างไม่วันกลับ ชายหนุ่มมองมารดาที่ร้องไห้ตั้งแต่วันสวรรคตคนแรกจนกระทั่งวันเผา ร้องไห้และเป็นลมวันละหลายครั้งจนเขาไม่เข้าใจ จึงเอ่ยถามออกไปเช่นนั้น

‘เพราะแม่รักพ่อของคุณ’

‘รักหรือรักคุณแม่ ทั้งที่ผ่านมากุณพ่อไม่เคยทำหน้าที่สามีที่ดีเลย คุณพ่อทำให้คุณแม่เสียใจมาโดยตลอด ตอนมีชีวิตอยู่ก็ทำให้คุณแม่ร้องไห้ พอตายก็ยังทำให้ร้องไห้อีก ผมเกลียด...’

‘หยุดนะกิม ห้ามว่าร้ายคุณพ่อ ยิ่งไงท่านก็เป็นพ่อของคุณ เป็นผู้ให้กำเนิด เป็นผู้ที่มีพระคุณที่ไม่มีสิ่งใดทดแทนได้’ พรรณิตวาดบุตรชายแต่กิมวัจนินกลับยี่นึ่งและกำมือแน่น

‘ให้กำเนิดแบบทิ้งๆ ขว้างๆ นะหรือครับถือว่ามีบุญคุณ ผมเห็นหมาแมวมันยังรักลูกของมันมากกว่าคุณพ่อที่ไม่เห็นว่ามีหรือน้องๆ เป็นลูก แต่มองว่าเป็นตัวเกะกะน่ารำคาญ’

‘กิม! แม่ไม่เคยสอนให้ลูกก้าวร้าวแบบนี้’ พรรณิตพูดเสียงสั่น ไม่เคยรู้เลยว่าบุตรชายไปเอาความคิดค่อนข้างรุนแรงเช่นนี้มาจากไหน

‘ถ้าคุณแม่รู้ว่าคุณพ่อทำอะไรกับผมบ้าง คุณแม่จะเข้าใจว่าทำไมผมถึงไม่อยากเรียกผู้ชายคนนั้นว่าพ่อ!’

‘เสียะ!’

พรรณิตบหน้าบุตรชายขาดใหญ่เป็นครั้งแรก เมื่อทำไปแล้วก็ตกใจจนทำอะไรไม่ถูก ยิ่งเห็นชายหนุ่มยี่นึ่ง มีเพียงน้ำใส่ๆ คลอดวงตาคม หัวใจก็แทบแตกสลาย เธอไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นระหว่างพวกเขา แต่ไม่อยากให้เขาก้าวร้าวผู้ให้กำเนิดไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม

‘ผมขอโทษครับคุณแม่ ถ้าทำให้คุณแม่ไม่สบายใจผมจะไม่พูดถึงเขาอีก’ กิมวัจนินก้มหน้าลงเล็กน้อย ซ่อนแวตากร้าวเอาไว้

‘แม้รักลูกมากนะก็ม...แม่ไม่ได้ตั้งใจ’ พรรณีกอดบุตรชายแน่น และร่ำไห้ปึมจะขาดใจตายเสียให้ได้

ชายหนุ่มรูปร่างสูงยื่นกอดมารดาหนึ่ง หัวใจของเขาร่ำวลิกยากจะประสานให้กลับมาเป็นเหมือนเดิมได้

หากมารดารู้ว่าผู้ชายที่ตนรักนักหนาทำให้ผู้หญิงคนหนึ่งต้องแท้งลูกจนตาย และหากรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นคือแฟนสาวของบุตรชาย...เกษแก้วสาวน้อยที่เคยแหวะเวียนมาทำรายงานที่บ้านบ่อยๆ จะยังให้เขาเคารพผู้ชายคนนั้น แล้วเรียกว่า ‘พ่อ’ อยู่อีกหรือไม่!

‘ผมก็รักคุณแม่ครับ’

“ป้านี้เกษคงยื่นมองฉันจากบนสวรรค์ คงสมเพชฉันมากสินะ ที่โกรธ เกลียด และอิจฉาพ่อของตัวเอง เธอคงสาแฎกใจแล้วสินะ ที่ฉันไม่เคยลืมเธอได้เลย ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกกว่าคนที่เธอรักคือคุณพ่อ ไม่ใช่ฉัน...”

ก็มวันนี้เปิดลิ้นชักโต๊ะข้างเตียงแล้วหยิบรูปถ่ายออกมา เด็กสาวที่ถักเปียสองข้าง สวมชุดมัธยมปลาย กระโปรงสีน้ำเงินยาวคลุมเข่า ข้างกายคือเด็กหนุ่มรูปร่างสูงแก้ง่างอย่างเด็กวัยรุ่นที่กำลังโต รูปอีกใบเป็นคนคู่เดิมสวมชุดนักศึกษามหาวิทยาลัยดูโตเป็นหนุ่มสาวเต็มตัว ทั้งคู่ยิ้มกว้างอย่างสดใส ดวงตาเป็นประกายเต็มไปด้วยความหวัง

เพื่อนที่เรียนชั้นเดียวกันมาตั้งแต่มัธยมปลาย ต่างก็คิดว่าคู่ของเขาจะได้แต่งงานกันแน่นอน เพราะทั้งสองยังคงคบหากันจนถึงระดับมหาวิทยาลัย แต่ทุกอย่างก็พังครืนก่อนจะจบการศึกษา พังไปพร้อมชีวิตของหญิงสาวคนหนึ่งที่ได้จากไปตลอดกาล

“เธอใจร้ายกับฉันมากนะเกษ” ชายหนุ่มร่ำพึมพำกับรูปถ่ายอย่างแผ่วเบา ก่อนจะเก็บลงในลิ้นชักดังเดิม

เขาถอนหายใจซำๆ แล้วลุกขึ้น ถอดเสื้อผ้าออกจนหมด และเดิน

เปลือยเปล่าเข้าห้องน้ำ ชำระร่างกายด้วยสายน้ำชุ่มฉ่ำจากฝักบัว

ร่างกายสามารถล้างให้สะอาดได้ ทว่าจิตใจกลับเป็นเรื่องยากที่เราจะชำระให้มันสะอาดราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น เมื่อมีจุดดำจุดเล็ก ๆ แต่มออยู่กลางหัวใจ ก็เหมือนการหยดหมึกลงบนผ้าเป็ยกชิ้น จุดดำเพียงเล็กน้อยจะค่อย ๆ ขยายเป็นวงกว้างลุกลามปกคลุมผ้าผืนนั้น ไม่ต่างกับหัวใจของชายหนุ่ม ที่มีรอยต่างพร้อยยากจะลบเลือน

หยดน้ำเกาะพรวดตามมัดกล้ามเนื้อบนเรือนกายชายหนุ่ม ผมหักศกเป็ยกคู่แนบไปกับศีรษะและสันกรามแข็งแกร่ง เขาเดินไปหยิบชุดนอนขึ้นมาสวมลวก ๆ แล้วทิ้งตัวลงบนที่นอนกว้าง แม้ห้องนอนของเขาจะเป็นห้องใหญ่ที่สุดในบ้าน แต่หากเทียบกับเพนต์เฮาส์สุดหรู ก็ถือว่าแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด

ก็มีวันมองว่าบ้านหลังนี้คับแคบ แต่ติดที่มารดารักมันมาก และภูมิใจเมื่อปูสร้างให้อยู่แยกออกมาจากคฤหาสน์ปัทมพันธ์ ไม่ต้องอยู่ร่วมชายคากับอั้งคนนี้อีกต่อไป เป็นบ้านหลังแรกที่แยกออกมาเป็นสัดส่วน ก่อนจะมีหลังที่สองและสามตามมาซึ่งใช้เวลาสิบกว่าปีเลยทีเดียว ที่ต้องแยกเพิ่มเพราะอัครชกับนาธานเริ่มโตเป็นวัยรุ่น และไม่สามารถอยู่บนตึกใหญ่ได้อีกต่อไป เนื่องจากทนผีบ้านผีเรือนอย่างอั้งคนากับเกียรติก็องไม่ไหวนั่นเอง

ขณะที่ชายหนุ่มกำลังจะล้มตัวลงนอน เสียงเตือนข้อความเข้าจากโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น เขาจึงเดินไปหยิบมาเปิดอ่านข้อความ เป็นข้อความจากดาราสาวมาบทบาท ซึ่งรับบทนางเอกละครได้สองสามเรื่อง ก็ผันตัวเป็นนางร้ายสุดเซ็กซี่ และบทบาทใหม่ทำให้เธอแจ้งเกิดมากกว่าบทนางเอกเสียอีก

คุณทำให้ฉันเพื่อ...ไม่ว่าจะลืมตาหรือหลับตาก็เห็นแต่หน้าคุณ
ฝันคืนะคะที่รัก...จากซินดี้

ชายหนุ่มกอดไล่ดูข้อความก่อนหน้าอีกสองข้อความ ซึ่งคงส่งเข้ามาตอนเขากำลังอาบน้ำอยู่ รายต่อมาคืออินทอรนั่นเอง คนนี้เขาคบค่อนข้างนาน น่าจะราวๆ หกเดือนเห็นจะได้ นับว่ามีระยะเวลามากกว่าผู้หญิงคนอื่นๆ อาจเป็นเพราะอินทอมีสังคมไม่ต่างกับเขานัก และมีรสนิยมหลายๆ อย่างเหมือนกันจึงไปด้วยกันได้ดีทีเดียว

คืนนี้ฝันถึงอรด้วยนะคะกิม อยากรอนกอดกิมทุกคืนเลยคะ... จากอินทอร

ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก ก่อนจะกอดเลื่อนดูข้อความสุดท้าย รายนี้เป็นน้องใหม่เพิ่งคบได้ไม่ถึงเดือน รับประกันความสวยด้วยตำแหน่งมิสเอฟเอฟเอ็ม ความอึดและเซ็กซี่กินขาดกระซอกใจชายที่สุด เพราะชนะการประกวดจากนิตยสารเอฟเอฟเอ็ม ซึ่งเป็นนิตยสารสำหรับผู้ชาย รายนี้เขากำลังหม่อกมากด้วย เพราะอายุแค่ยี่สิบเอ็ดปี เนื้อตัวแน่นเปรี้ยวจะจับหรือโอบตรงไหนก็ผลิตเพลินใจ

จ๊ับๆ ราตรีสวัสดิ์คะคุณกิม อยากรให้คุณกิมมานอนกอดมลินจังเลยคะ นอนหลับฝันดีจนถึงเช้าแน่ๆ เลย... จากไพลิน

ตอนนี้กิมัวจันคกับสามคนนี่เท่านั้น เพราะเพิ่งตัดขาดกับวีรยาไป คิดว่าสามคนกำลังพอดี ถ้าคบถึงสี่หรือห้าคนจะมากเกินไป ทำให้เขาไม่มีเวลาส่วนตัว เพราะเจ้าหล่อนต่างโทร. มาออกด้อนให้ไปรับขวัญถึงเตียงนอน ครั้นจะปฏิเสธก็ไม่ได้ เพราะเขาไม่ชอบขัดใจสาวๆ

การคบผู้หญิงที่ละหลายคนมันก็ดีอยู่หรอก แต่บางครั้งชายหนุ่มก็มองว่าไม่ใช่ความสุขที่แท้จริง เพราะฉาบฉวยและเบาโหวง แม้จะมีสาวๆ นั่งรายล้อมข้างกาย แต่เขากลับรู้สึกเหมือนอยู่คนเดียว เจ้าหล่อน

สนใจชาติตระกูล เงินสดในธนาคาร และข้าวของเครื่องใช้แบรนด์เนมที่
เขาใช้ ไม่เคยมีใครสนใจตัวเขาจริงๆ สักคน

แต่ก็นั่นแหละ ผู้หญิงไม่ว่าก็คนก็ไม่ต่างกันมากนัก พวกเขาไม่
ต้องการหัวใจเพราะมันยาไส้ไม่ได้ เงินทองเท่านั้นที่ทำให้มั่งคั่งและมี
หน้ามีตา การคบกับเขาทำให้พวกเขาเชิดหน้าชูตาได้ในระดับหนึ่ง ซึ่ง
สิ่งที่ได้คือ เช็ทซ์ เงิน และชื่อเสียง แต่หัวใจของกิมวัจน์ยังเป็นของเขา
และชายหนุ่มไม่คิดจะมอบหรือฝากไว้กับใครอีก เขาไม่ยอมเจ็บซ้ำ
รอยเดิม

เกษแก้ว...เขามอบหัวใจให้เธอทั้งดวง แต่สิ่งที่ได้กลับมาคือการ
ทรยศหักหลังอย่างเลือดเย็น

กิมวัจน์ปิดโทรศัพท์แล้วโยนลงบนโซฟา ทิ้งตัวลงนอนบนเตียง
และปิดไฟที่หัวเตียง จากนั้นก็พลิกตัวไปมา ไม่นานก็เข้าสู่ทรานส์ด้วย
ความเหน้อยล้า

‘เกษ’

กิมวัจน์เรียกชื่อเกษแก้ว แฟนสาวคนแรก และแน่นอนเธอเป็นรัก
ครั้งแรกของเขา เธอไว้ผมยาวสยายถึงกลางหลัง สวมชุดสีขาวสะอาด
ราวกับชุดผู้ถือศีล และยิ้มให้เขาซึ่งสวมชุดนอนคือเสื้อกล้ามกับกางเกง
บ็อกเซอร์ลายตารางสีน้ำเงิน

‘เกษ! มาได้ยังไง หายไปไหนมา’

เขาเอ่ยกับหญิงสาวด้วยความคิดถึง และตื่นตันเพราะไม่ได้พบ
กันเนิ่นนาน เมื่อได้พบอีกครั้งความคิดถึงจึงถาโถมจนมีนงไปหมด

ชายหนุ่มตรงเข้าหาเกษแก้วหมายจะดึงตัวเธอเข้ามากอด ทว่า
หญิงสาวกลับถอยห่าง และยังมีให้เขาเช่นที่เคยยิ้มให้เสมอมา

‘กิม เกษอยากให้กิมอธิษฐานให้เกษ และอธิษฐานให้คุณพ่อ
ของกิมด้วย กิมทำได้มั้ย’ หญิงสาวร่างบางเอ่ยขึ้น ใบหน้าเบือนยิ้ม

เมื่อครูแปรเปลี่ยนเป็นเศร้้าสร้อย

‘กิมไม่เคยโกรธเกษเลย และเข้าใจว่าโดนหลอกหลวง เกษอ่อนต่อโลกเกินไป เมื่อถูกคนเจนจัดแบบนั้นหลอกล่อเลยตกเป็นเหยื่อโดยไม่ตั้งใจ’

‘เกษดีใจนะที่กิมอภัยให้ เกษไม่ได้ใส่ชื่ออย่างกิมเข้าใจหรอก มีรัก โลก โกรธ หลง เหมือนใครๆ เกษรักคุณพ่อของกิม รักแบบผู้หญิงจะรักผู้ชายคนหนึ่งได้ ขอโทษนะกิม เกษไม่ยอมให้กิมจมอยู่กับความทุกข์แล้วโทษคุณพ่อ อโหสิกรรมให้คุณพ่อได้มั้ยกิม เพื่อตัวของกิมเอง...’

‘ไม่!’ ชายหนุ่มตะโกนเสียงดังด้วยความโกรธเกรี้ยว ‘จนขนาดนี้แล้วเกษยังเข้าข้างผู้ชายคนนั้นอีกหรือ เห็นแล้วนี่ว่าเขาทำอะไรกับเกษบ้าง ทำไมยังรักและเข้าข้างคนคนนั้น กิมต่างหากละที่รักเกษ ทำไมละ...ทำไม!’

ชายหนุ่มกระซอกเสียงถามอย่างไม่เข้าใจ ผู้ชายคนนั้นทำชั้วถึงขนาดนี้ทำไมเกษแก่วังยังรัก รักแม้จะชั้วใจจนตาย

‘ไม่ใช่แบบนี้แหละกิม เกษเคยคิดว่ารักกิมแบบคนรัก แต่ความจริงแล้วเราแค่ใกล้ชิดกัน ผูกพันกัน กิมยังไม่เคยเจอความรักที่แท้จริง จึงคิดว่าความรู้สึกที่มีให้เกษคือความรัก’

‘พอเถอะ ไม่ว่าจะยังไงเกษก็ปฏิเสธกิม แล้วเลิกเขาคนนั้น’

‘เขาคนนั้นคือคุณพ่อของกิมนะ กิม...อย่าจมอยู่กับความเศร้้าและความแค้นเลย ปล่อยมันไปเถอะนะ เพื่อตัวกิมเอง’ เกษแก้วยพยายามเกลี้ยกล่อม ทว่ากิมวัจน์เบือนหน้าหนีอย่างไม่อยากฟัง

‘พอเถอะเกษ กิมไม่ยอมฟัง’

‘เกษเสียใจที่มีส่วนทำให้กิมเป็นแบบนี้...เกษขอโทษ’

‘เกษ...’ ชายหนุ่มหันไปมองแล้วก็ตกใจ เมื่อหญิงสาวถอยหลังไปเรื่อยๆ ‘เกษ! อย่าเพิ่งไป อย่าทิ้งกิมไป’

ชายหนุ่มวิ่งตามเกษแก้วที่ถอยห่างไปเรื่อยๆ เขาวิ้งจนเหนื่อย

แข่งขานออลล้านจนแทบทรุดลงไปกองกับพื้น แต่ไม่ว่าจะวิ่งตามสักเท่าไร
หญิงสาวก็ยิ่งไกลห่างออกไปราวกับจะไม่มีวันได้พบกันอีกแล้วในชาตินี้

“เกษ อย่าเพิ่งไป!”

ก็มีวัจนตะโกนเสียงดัง ผวาลุกขึ้นนั่งแล้วลืมตามองไปรอบๆ ภาย
เขายังนอนอยู่บนเตียงภายในบ้าน เขาแคฝืนไป ไซ้...มันคือความฝัน

ชายหนุ่มทั้งตัวลงนอนอีกครั้ง เหงื่อเม็ดโตเกาะพราวบนหน้าผาก
ทั้งที่ภายในห้องเปิดเครื่องปรับอากาศจนเย็นเฉียบ เขายกมือข้างหนึ่งขึ้น
ก่ายหน้าผาก รู้สึกว่าความฝันช่างเหมือนจริงเหลือเกิน เหมือนจนอดคิด
ไม่ได้ว่า...หรือเกษแก้วจะมาหาเขาจริงๆ

ก็มีวัจนหลับตาลงก่อนจะลืมตาขึ้นอีกครั้ง และส่ายหน้าอย่าง
เห็นเป็นเรื่องไม่เข้าท่า

ไร้สาระ...เขาคงดูรูปเกษแก้วและคิดถึงเธอมากเกินไปจึงเก็บ
เอามาฝันเช่นนี้

3

ประจักษ์วิศิขานหน้าคฤหาสน์ปัทมพันธ์เปิดกว้าง โต๊ะพับถูก
กางออกไปด้วยผ้าคลุมโต๊ะลูกไม้สีขาว ชั้นเงินตั้งบนโต๊ะใส่ข้าวสวยที่มี
ไอร้อนลอยเอื่อยๆ ขึ้นบนอากาศ ข้างกันเป็นอาหารหลายชนิดบรรจุใส่ถาด
ไว้เรียบร้อย พานสีทองวางดอกบัวสีขาวเอาไว้หลายมัด พรรณียืนรอ
บุตรชายโดยมีสายใจซึ่งเป็นแม่บ้านเก่าแก่ยืนคอยเตรียมอาหารสำหรับ
ตักบาตร แต่ก็ยังไม่มีความเห็นว่าบุตรชายจะตามมาเสียที

“พระมาแล้วค่ะคุณนี่” สายใจบอกพรรณียเมื่อเห็นพระสามรูป
กำลังเดินตรงมารับบิณฑบาต

พรรณียพยักหน้า มองเข้าไปในอาณาเขตของคฤหาสน์ และ
ถอนหายใจเมื่อคิดว่าบุตรชายไม่มาตักบาตรกับเธอแน่

“นิมนต์ค่ะหลวงพี่” พรรณียถอดรองเท้าแล้วหยิบชั้นเงินขึ้นมา
ตักข้าวลงในบาตรพระ และหยิบอาหารใส่เป็นลำดับต่อไป

ขณะกำลังจะหยิบดอกบัวบุตรชายก็หยิบไปเสียก่อน เขาวางลง
บนบาตรที่พระปิดฝาเรียบร้อยแล้ว แล้วหันไปยิ้มกว้างให้มารดา จากนั้น
ทั้งสองคนก็คุกเข่าลงรับพรจากพระสงฆ์

“อายุ วัฒน สุขัง พลัง”

เมื่อพระสงฆ์เดินผ่านไปแล้วพรรณียก็หันไปยิ้มให้บุตรชาย “แม่

นึกว่าภีมตื่นไม่ทันเสียอีก เพราะเมื่อคืนกว่าจะนอนก็ตีึกมากแล้ว” เธอพูดพลางจับแขนบุตรชายเอาไว้

“ผมรับปากคุณแม่ไว้แล้ว ยังไงก็ต้องมาครับ ผมบอกแล้วไงว่าอะไรที่เป็นความต้องการของคุณแม่ ผมยินดีทำให้ทุกอย่าง”

“ถ้าอย่างนั้นก็หาสะใ้แม่เสียทีสิภีม”

“ยกเว้นเรื่องนี้ครับคุณแม่” ชายหนุ่มปฏิเสธทันที

“แต่มันเป็นความต้องการของแม่ แม่อยากอุ้มหลาน ทำเพื่อแม่ไม่ได้เหรอภีม ที่ผ่านมามีแม่ไม่เคยขออะไรเลย ปีนี้ภีมก็อายุสามสิบหกปีแล้ว แต่งงานมีหลานให้แม่อุ้มเสียทีเถอะ ก่อนที่แม่จะแก่ไปมากกว่านี้ จนอุ้มไม่ไหว” พรรณีไม่ระย่อ เธอเกลี้ยกล่อมบุตรชายเรื่องนี้ทุกครั้งเมื่อสบโอกาส

“เราไม่พูดเรื่องนี้กันดีกว่านะครับคุณแม่ ผมไปทำงานก่อนนะครับ” ชายหนุ่มโน้มตัวลงกำลังจะหอมแก้มมารดา แต่เสียงบีบแตรดังลั่น ทำให้เขาเงยหน้าขึ้นมองรถสีทองนำเกลียดด้วยอารมณ์ขุ่นมัว

ปิ่น! ปิ่น! ปิ่น!

พรรณีสะดุ้งด้วยความตกใจ เมื่อจู่ๆ เสียงบีบแตรก็ดังลั่น เธอยกมือขึ้นทาบอก เรียกขวัญให้กลับมาอยู่กับตัว

“หัวใจแม่จะวายเข้าสักวัน คนบ้านนี้ขับรถกันเร็วไม่พอ ยังใจร้อนอีก” เธอบ่นแต่ก็รู้ว่าไม่มีสิทธิ์ไปตักเตือนใครทั้งนั้น

“ผมละสังเวชใจจริงๆ ใ้รถสีทองติดทองคำเปลวเนี่ย ขับไปที่ไหนก็เป็นมลพิษทางสายตา รสนิยมเหยียบรม ไม่อายบ้างหรือยังงัย”

“ทำไมไปว่ากับแบบนั้นล่ะลูก” พรรณีตำหนิบุตรชายไม่จริงจังก เพราะเธอเองก็ไม่ค่อยชอบเกียรติก้องเท่าไร เพราะท่าทางกว้างขวางมาราวกับคุณชายทำให้เกียรติก้องดูไม่น่ารักมาตั้งแต่เด็ก

“คุณแม่ยังไม่เคยเห็นโทรศัพท์ของใ้กับ วันก่อนผมเห็นมันหิบบขึ้นมาตอนประชุมใหญ่ที่บริษัท โทรศัพท์ติดเพชรระยิบระยับ ผมกำลัง

ดีมีกาแพอยู่แทบสลัก” ชายหนุ่มส่ายหน้าอย่างเอือมระอา “ลิเก
ยังอายุมันเลยครึ่งคุณแม่”

พรณีส่ายหน้าน้อยๆ และอมยิ้มอย่างเห็นชั้น
ป็น!

เกียรติก็อปปี้แตรดังลั่นอีกครั้ง เมื่อถึงวันกับพรณีสไม่มีที่ท่าว่า
จะถอย ซ้ำยังยื่นคูปองหัวเราะขบขันกันจนน่าห่มันได้

“รีบเก็บของเถอะป่าสายใจ เดี่ยวกบจะไว้วายจนคุณท่านตื่น
เสียก่อน” พรณีสช่วยแม่บ้านเก็บโต๊ะ

เมื่อทุกคนหลบออกจากหน้ารั้ว รถสีทองบาดตาก็ปราดเข้าไปใน
คฤหาสน์อย่างรวดเร็ว

“ทุเรศนัยน์ตาจริงๆ” ภิรมย์ส่ายหน้า ก่อนจะเดินกลับเข้าไป
ในบ้านเพื่อเตรียมตัวออกไปทำงาน

วันนี้เขาต้องนั่งเครื่องบินไปภูเก็ต เพื่อไปพบมิสเตอร์วิลสันที่
โรงแรมปัทมพันธ์สาขาจังหวัดนั้น จากนั้นก็ต้องรีบกลับมาประชุมย่อยกับ
ผู้จัดการสาขาต่างๆ ตอนบ่ายสอง สองทุ่มมีนัดรับประทานอาหารมื้อค่ำ
กับยามาเดสสถาบันกษัตริย์ เพื่อปรึกษาเรื่องออกแบบโรงแรมปัทมพันธ์
ที่ประเทศลาว ดังนั้นเขาจะเสียเวลากับเรื่องไร้สาระของมนุษย์ไม่เอาถ่าน
อย่างเกียรติก็องไม่ได้!

“ช่วงนี้ไม่มีงานเดินแบบเลยเหรอะเง้! ๓๓ วันต้องใช้เงิน
นะคะ เดือนนี้มีงานเดินแบบแค่สองงานเอง ถ้าขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไป๓๓ วัน
ต้องแยแ่งๆ เลยคะ”

วาดตะวันพูดเสียงเครือคล้ายจะร้องให้ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบมี
ปุ่มกดรุ่นอามา โทรศัพท์หน้าจอทัชสกรีนแบบสมาร์ตโฟนอย่างสมัยนิยม
นั้นอย่างหวัง เพราะลำพังเครื่องที่ใช้อยู่ก็แทบไม่มีเงินในโทรศัพท์ให้โทร.
ออกอยู่แล้ว

“ไม่มีเลยจะหนูตะวัน ทางสปอนเซอร์เขาจ้างคนที่พอมือชื่อเสียง แล้วหนูโนเนมแบบนี้น่าจะน้อยตามไปด้วย”

เจ้ไก่...สาวประเภทสองกรอกเสียงกลับอย่างเห็นอกเห็นใจ ทั้งที่ตอนนี้กำลังทาเล็บเท้าด้วยท่าทางสบายอารมณ์ ไม่สนใจนางแบบ ‘โนเนม’ ในสังกัดสักนิด

“แต่ตะวันต้องใช้เงินจริงๆ นะคะเจ้ไก่ พอจะหางานให้ตะวันอีกสักงานได้มั๊ยคะ ตะวันขอร้อง”

หญิงสาวอยากจะร้องให้ออกมาจริงๆ มารดาป่วยเป็นอัมพาต ท่อนล่างเนื่องจากถูกรถชนขณะกำลังไปขายข้าวแกงที่ตลาดสด เธอกับน้องสาวจึงต้องทำทุกอย่างเพื่อหาเงินมารักษามารดา แต่ค่าใช้จ่ายก็เยอะทำให้ต้องไปกู้หนี้ยืมสินจนล้นพ้นตัว ตอนนี้ต้องหาเงินสักก้อนเพื่อมาส่งดอกเบีย้ให้เจ้าหนี้นอกระบบ ไม่อย่างนั้นพวกเขาเล่นงานเธอตายแน่

“คิดเสียว่ากรุณาตะวันเถอะนะคะเจ้ไก่”

“พี่บอกให้ถ่ายชุดว่ายน้ำก็ไม่เอา อันนั้นก็ไม่ได้เอา อันนี้ก็ไม่ได้เอา เรื่องมากทั้งที่ยังไม่ดังแบบนี้ใครจะไปทนไหว แล้วนี่ตะวันจะเอายังไง ถ้าอยากดังก็ต้องสร้างกระแส สร้างข่าวฉาวๆ ให้มีข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์บ้าง ถ้าเรียบริ่อยเป็นผ้าพับไว้ ก็อย่ามาเป็นนางแบบเลย”

“แต่นั้นมันเป็นหนังสือพวกปลุกใจเสียป่านะคะ ตะวันทำไม่ได้หรอกคะเจ้ไก่ ถ้าเป็นงานอื่นพอไหวคะ” หญิงสาวเถียงอย่างไม่ยอมแพ้ เธอไม่ใช่คนเลือกงาน หนักเอาเบาสู้ เหน็ดเหนื่อยแค่ไหนไม่เคยย่อท้อ แต่ให้hungน้อยห่มน้อยถ่ายแบบเหยียฟ้า เธอทำไม่ได้จริงๆ

“ถ้าเดือดร้อนจริงๆ พี่ก็พอช่วยได้”

“จริงหรือคะเจ้ไก่ งานอะไรเหรอคะ ตะวันทำได้ทุกอย่างเลยคะ”

“ให้มันแน่เถอะ เห็นพูดแบบนี้แต่เสนออะไรไปก็ปฏิเสธทำเฉยๆ ฉันลระระอากับหล่อนสุดๆ ไปเลยนะตะวัน” เจ้ไก่แะปากก่อนจะค่อยๆ

เป่าลมลงบนนิ้วเท้าเพื่อให้สีที่ทาไว้แห้งเร็วๆ

“ว่าแต่...งานอะไรหรือคะเจ้ไก่”

“ไปนั่งทานข้าวกับเสี่ยวิบูลณ์ไม่กี่ชั่วโมงก็ได้เงินห้าหมื่น สนใจมั๊ย ตะวัน” ผู้จัดการสาวประเภทสองเสนอ ด้วยรู้ว่าวาดตะวันไม่มีทางเลือกมากนัก

“ทานข้าวอย่างเดียวแน่หรือคะ” หญิงสาวทวนถามอย่างไม่อยากเชื่อ ทว่าจำนวนเงินก็ทำให้เธอลังเล หากได้ห้าหมื่นจริงๆ นอกจากจะเอาไปส่งดอกเบีย้ให้เจ้บัวแล้ว เธอยังมีเงินเอาไว้อใช้จ่ายส่วนอื่นๆ อีกด้วย

“ก็แน่สิ ดาราต่างๆ เขาก็กันเยอะเยอะ แต่พวกนั้นคิดค่าตัวเป็นแสนๆ ของเธอโนเนมได้ห้าหมื่นก็ถือว่ามากแล้วนะ จะเอาหรือไม่เอา ถ้าไม่เอาฉันจะได้ให้คนอื่นไป”

“เอาสิคะเจ้ไก่ ขอขอบคุณมากนะคะ” วาดตะวันตอบรับทันที เพราะหากถึงเลอาจะชวดทั้งงานและเงิน

“ถ้าอย่างนั้นก็มาที่ออฟฟิศเลย จะได้แต่งหน้าทำผมให้สวยๆ เผื่อว่าเสี่ยวิบูลณ์ถูกใจจะได้ให้เงินค่าขนมเพิ่ม”

วาดตะวันลอบถอนหายใจเฮือกใหญ่ “คะเจ้ไก่”

หญิงสาววางโทรศัพท์ก่อนจะเดินไปหามารดา เมื่อเห็นอีกฝ่ายหลับอยู่จึงไม่คิดจะปลุก และฝากคนข้างบ้านให้ช่วยดูแลมารดายามเธอไม่อยู่ โดยจ้างครั้งละสองร้อยบาท ดูเหมือนจำนวนเงินไม่มาก แต่สำหรับวาดตะวันการจะหยิบเงินออกจากกระเป๋าข้างยากเย็นเหลือเกิน

กว่าวาดจันทร์จะกลับมาถึงบ้านก็คงสองทุ่ม น้องสาวของเธอทำงานเป็นพนักงานต้อนรับที่โรงแรมปทุมฉัตร เงินเดือนและสวัสดิการอื่นๆ นับว่าดีมากที่สุดทีเดียว แต่ก็เพิ่งทำงานได้เพียงเดือนแรกเท่านั้น จึงยังไม่สามารถแบ่งเบาราคาใช้จ่ายในบ้านได้ วาดตะวันเป็นพี่สาวคนโต จึงต้องแบกภาระทุกอย่างไว้เต็มสองบ่า

ชั้นบนสุดของตึกสูงใจกลางกรุงเทพมหานคร มีภัตตาคาร

หรูหราประดับตกแต่งด้วยไฟหลากสี บริการชายหญิงโค้งต้อนรับหญิงสาวที่สวมชุดราตรีสีนํ้าเงินน้ำทะเล แม้รูปลักษณ์ภายนอกของเธอจะดูสวยสง่าราวกับสาวสังคมชั้นสูง แต่ถึงอย่างไรเธอก็ยังเป็นวาดตะวันอยู่วันยังค่ำ เธอประหม่าเมื่อต้องมาอยู่ท่ามกลางผู้คนที่เรียกตัวเองว่าไฮโซ

“เข้าไปได้แล้วตะวัน เจ้ส่งแค่นี้แหละ เดี่ยวให้บริกรพาเข้าไป”

ผู้จัดการใจสวกระซิบกระซาบพอให้ได้ยินกันแค่สองคน

“อ้าว...เจ้โกไม่เข้าไปด้วยกันหรือคะ” หญิงสาวรั้งแขนผู้จัดการเอาไว้

“ถ้าฉันเข้าไปเสียวิญญาณทานอาหารไม่ลงแน่ๆ เธอเข้าไปคนเดียว นั่นแหละดีแล้ว อ้าวนี่! ค่าตัวครึ่งหนึ่งของเธอ ถ้าเสร็จเรียบร้อยค่อยมารับอีกครั้งวันพรุ่งนี้” คนพูดยึดของสีขาวยึดมือวาดตะวันก่อนจะเดินออกไป ทิ้งให้หญิงสาวเดินเข้าไปในร้านเพียงลำพัง

“จองโตะไว้หรือเปล่าครับคุณผู้หญิง” บริกรโค้งตัวอย่างสุภาพ ก่อนจะเอ่ยถาม

“เออ...มาพบเสียวิญญาณค่ะ”

“เชิญทางนี้ครับ”

วาดตะวันไม่แน่ใจว่ารู้สึกไปเองหรือไม่ เพราะทันทีที่บริกรได้ยินชื่อเสียวิญญาณแวตาก็กระด้างขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ถ้าไม่ได้คิดมากจนเกินไป เธอก็มั่นใจว่าท่าทางเขาเปลี่ยนไป แม้จะยังดูสุภาพแต่ก็ไม่อ่อนน้อมดังเช่นตอนแรก

“เสียวิญญาณอยู่ในห้องนี้ครับ”

หญิงสาวแม้ริมฝีปากเป็นเส้นตรง ผสานมือเข้าหากันแน่น เธอคิดว่าเสียวิญญาณคงนั่งอยู่ที่โตะใดโตะหนึ่งซึ่งมีอยู่มากมาย แต่กลายเป็นว่าเธอแยกห้องส่วนตัว เธอชักใจคอไม่ดีเสียแล้ว

“ขอบคุณค่ะ”

เมื่อรับเงินมาแล้วเธอก็ต้องทำหน้าที่ให้เสร็จสมบูรณ์ การนั่งรับประทานอาหาร เป็นเพื่อนคุยแคะไ้มก็ชั่วโมงก็ได้เงินตั้งห้าหมื่น หญิงสาวพร่ำบอกตัวเองว่าจะพยายามอดทน เธอสูดลมหายใจลึกแล้วผลักประตูเข้าไป

เสียวิญญาณไม่ได้ฉ้วนลงพุงอ้วนอย่างที่หญิงสาวคิด แต่เป็นชายวัยห้าสิบที่ดูภูมิฐานและแข็งแรงจนน่าเกรงขาม เขามองเธออย่างโลมเลียมไม่ปิดบัง ทำให้วาดตะวันประหม่าจนแทบก้าวขาไม่ออก

“สะ...สวัสดิ์คะเสียวิญญาณ” หญิงสาวยกมือไหว้ ก่อนจะมองชายที่สวมชุดสูทสีดำนองคนที่ยืนอยู่ในห้องด้วยท่าทางหวาดหวั่น

เสียวิญญาณเพียงพยกหน้า ชายทั้งสองคนก็ออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว

“นั่งสีหนุวาดตะวัน ตัวจริงสวยกว่าในรูปทีเดียว ผิวสวย หน้าใส นามองไปหมดทุกส่วน”

เขามองวาดตะวันอย่างประหม่า ท่าทางหวาดกลัวราวกับแม่กวางสาวทำให้กระตุ่มกระชวยมีกำลังวังชาอีกครั้ง ถ้าทดลองสินค้าดูแล้วพบว่าสดใหม่อย่างที่ผู้จัดการโก๋บอกไว้ละก็ เขาอาจจะยื่นข้อเสนอขอเลี้ยงดูแม่หนูคนนี้ให้เป็นเมียเก็บเสียเลย

“ขอบคุณค่ะ” เธอนั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามกัน แต่เสียวิญญาณกลับส่ายหน้าแล้วตบเก้าอี้ข้างตัว

“เอ่อ...ดิฉันนั่งตรงนี้ดีกว่าค่ะ” วาดตะวันอึดอัดจนแทบหายใจไม่ออก รังเกียจแวตตาของเสียวิญญาณจนแทบอยากอ้าเจียนออกมา

“ตามใจหนูแล้วกัน ว่าแต่...หิวหรือยัง ดูซิว่าหนูชอบทานอะไรบ้าง ถ้าบนโต๊ะไม่ถูกปากจะสั่งใหม่ก็ได้นะ ดันเลี้ยงไม่ฉัน”

เสียวิญญาณไม่ได้ต้อนรับรดเกินไ้หนัก เมื่อหญิงสาวยังประหม่า เขาก็ควรทำให้เธอผ่อนคลายเสียก่อน ผู้หญิงร้อยละร้อยต่างแพ้เสน่ห์กับเงินในกระเป๋าของเขาทั้งนั้น

“ไม่เป็นไรค่ะ แคนนี่ดิฉันก็ทานไม่หมดแล้วค่ะ” หญิงสาวมองอาหารบนโต๊ะอย่างไม่อยากรับประทานสักนิด

“ลองชิมนี่หน่อยสิหนูวาดตะวัน หนูชกลมน้ำแดงของโปรดฉันเอง” เสี่ยวิบูรณ์ตักอาหารใส่จานหญิงสาว แล้วยื่นมือไปวางบนหลังมือเธอ ก่อนจะบีบเบาๆ อย่างสื่อความนัยว่าต้องการอะไร

“เออ...ขอบคุณค่ะ น้ำทานมากเลยคะ” วาดตะวันซักมือกลับมาแล้วรีบคว้าช้อนล้อมขึ้นมาถือเอาไว้ คิดว่าถ้าเสี่ยวิบูรณ์ล่วงเกินมากกว่านี้ละก็ เธอจะสู้จนถึงที่สุด แม้จะทำงานขายรูปร่างหน้าตา แต่เธอก็ไม่คิดจะขายศักดิ์ศรีโดยเอาร่างกายเข้าแลกเด็ดขาด

“ทานเยอะๆ หนูจะได้อิ่มแรง...”

เมื่อได้ยินเช่นนั้นวาดตะวันก็ชะงัก และมองหน้าเสี่ยวิบูรณ์อย่างหวาดระแวง จากที่กำลังจะตักอาหารเข้าปากก็เปลี่ยนเป็นยกแก้วน้ำเปล่าขึ้นมาจิบแทน ก่อนจิบยังไม่วายมองแก้วน้ำเพื่อให้แน่ใจว่าในนั้นไม่มีสิ่งแปลกปลอม

“อ้าว...ไม่ทานเหรอหนู หรือว่าไม่ชอบ ถ้าอย่างนั้นเอาไปลองชิมดูสิ” เสี่ยวิบูรณ์ตักเปิดปากกึ่งใส่จานวาดตะวันแล้วยื่นมือไปหมายจะจับมือเธออีก แต่หญิงสาวลดมือลงแล้ววางบนหน้าตักอย่างรวดเร็ว อยากให้การรับประทานอาหารในคืนนี้จบๆ ไปเสียที่ เธออึดอัดจะแย่แล้ว

“ขอบคุณค่ะ เสี่ยทานเถอะค่ะ”

“แค่นี้เห็นหน้าหนูก็อึดแล้วละ ไม่ค่อยอยากทานอาหารดาวเท่าไรหรอก ตอนนี้ออยากทานของหวานมากกว่า” เขาพูดสองแง่สองง่ามส่อเจตนา แต่กระนั้นวาดตะวันก็ยังคงยิ้มแห้งๆ แสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“หนูยังไม่ยอมทานอะไรเลย หรือว่าอาหารจีนไม่ถูกปาก เปลี่ยนเป็นอาหารไทยหรืออาหารฝรั่งเสสดีมั๊ย อยากทานอะไรบอกได้เลย ฉันพร้อมให้หนูได้ทุกอย่าง” เสี่ยวิบูรณ์เอ่ยอย่างใจป้ำ ยอมเป็นพ่อบุญทุ่ม

พร้อมจ่ายไม่อั้นหากได้สาวสวยตรงหน้ามาครอบครอง

“ดิฉันไม่ค่อยหิวค่ะเสียวิญญูณ์” วาดตะวันตอบด้วยความสัจย์จริง เธอไม่หิวสักนิด อีกทั้งท้องไส้ยังปั่นป่วนคล้ายอยากอาเจียน คงเป็นเพราะความเครียดที่สะสมมานาน เมื่อมาเจอเหตุการณ์เช่นนี้จึงทำให้อาการยิ่งแย่ลงไปอีก

“นางแบบหุ่นดีอย่างหนูคงกินเยอะไม่ได้เพราะต้องรักษาหุ่นสินะ” อีกฝ่ายพูดพลางขยับลุกจากที่นั่งของตัวเองไปนั่งใกล้หญิงสาวอย่างรวดเร็ว แล้ววางมือลงบนหน้าตักโดยที่เธอไม่ทันได้ตั้งตัว

วาดตะวันนั่งตัวแข็งด้วยความหวาดกลัว

“ไก่อเล้าให้ฉันฟังว่าแม่ของหนูป่วย ถ้าหนูไม่รังเกียจ ฉันอยากช่วยเรื่องค่ารักษาพยาบาล และอยากช่วยส่งเสียหนูให้กินอิมมูนอลับไม่ต้องลำบากทำงานเป็นนางแบบอีก”

เมื่อได้ยินเช่นนั้นวาดตะวันก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ และถอยกรุดจนแผ่นหลังชิดกับประตู หากชายตรงหน้าคิดจะทำอะไรแม้แต่นิดเดียว เธอจะวิ่งออกไปจากห้องแล้วร้องให้พนักงานมาช่วยทันที

“อย่ากลัวฉันแบบนี้สินีหนูวาดตะวัน ฉันออกจะใจดีและชอบหนูมากขนาดนี้ หนูมองไม่เห็นความจริงใจในแววตาของฉันบ้างเลยหรอ” เสียวิญญูณ์พยายามไถโลมด้วยคำหวาน แต่เมื่อเห็นหญิงสาวยังยืนนิ่ง เขาจึงยื่นข้อเสนอที่มั่นใจว่าต้องได้ผลแน่นอน

“ฉันสัญญาว่าจะเลี้ยงดูหนูเป็นอย่างดี จะซื้อบ้าน รถ และสร้อยเพชรให้ หนูจะมีเงินชอปปิง ไปเที่ยวเมืองนอกทุกเดือนก็ยังไม่ไหว ฉันไม่คิดจะทิ้งขว้างหนูแน่นอน”

เสียวิญญูณ์ก้าวเท้าเข้าหาหญิงสาว เมื่อเห็นกวางน้อยตัวลั่นอย่างหวาดกลัวเขาก็ยิ่งชอบใจ เพราะนั่นแสดงถึงความไม่ประสีประสาเรื่องเพศตรงข้ามอย่างผู้จัดการโกโฆษณาชวนเชื่อเอาไว้ไม่มีผิด

“ละ...เสีย! อย่าเข้ามานะคะ ดิฉันไม่ได้มาขายตัว แค่มานั่งทาน

อาหารเป็นเพื่อนเสีย กรุณาให้เกียรติฉันด้วยค่ะ” วาดตะวันปากคอสีน
ละล้าละลักอธิบาย แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่เข้าใจ แถมยังสามชუმ
เข้าหาเธออย่างใจเย็นอีกด้วย

“นี่หนูไม่รู้หรือว่าการกินข้าวเขากินกันยังไง แล้วกินตรงไหนบ้าง”

เสียวิภูรณมองต่ำลงแล้วหยุดอยู่ที่เนินอกสวย วาดตะวันสวย
หวานไปทั้งเนื้อทั้งตัว ผิวพรรณ ทรวดทรงองค์เอววนตา เนินอกอิมถุก
ดันขึ้นจนไหล่พันชุดเดรสเกาะอกสีเขียวน้ำทะเลที่ล้นเหนือเขา ทำให้เขา
ไม่คิดจะหักห้ามใจอีกต่อไป

“ทุเรศที่สุด อย่าเข้ามานะ” หญิงสาวหมุนตัวหมายจะเปิดประตู
หนีออกไป ทว่าประตูกลับล็อกแน่น เธอกลืนน้ำลายเอือก

“ไม่เอาน่า...ฉันจ่ายค่าตัวให้หนูไปแล้ว ยังไงหนูก็ต้องเป็นของฉัน”

“ถ้าอย่างนั้นเสียก็เอาเงินของเสียคืนไป ฉันขอยกเลิกงานนี้จะ
ฉันทำไม่ได้ เพราะไม่คิดจะขายร่างกาย ขายศักดิ์ศรีตัวเองเด็ดขาด”
วาดตะวันวิ่งไปที่โต๊ะ เปิดกระเป๋าใบเล็กแล้วยื่นซองสีขาวคืนให้เสียวิภูรณ
ทว่าเขากลับหัวเราะร่วนอย่างเห็นทุกการกระทำของเธอเป็นเรื่องน่าเอ็นดู

“ฉันจ่ายค่าตัวหนูไปตั้งสองแสน หนูคืนฉันมาแค่นี้ก็หมิ่นได้ยังไงกัน
วาดตะวัน”

“สองแสน!” วาดตะวันตกใจเมื่อได้ยินว่าเป็นเงินจำนวนมาก
ขนาดนั้น

บัดนี้เธอรู้แล้วว่าถูกเจ้ไก่หลอกให้มาขายตัว ที่ผ่านมามีอีกฝ่าย
จะไม่เคยให้งาน หรือถ้าเสนองานให้ส่วนใหญ่ก็มีแต่งานถ่ายปกหนังสือ
ปลุกใจเสือป่า หรือไม่กี่งานแฟนไชว์ชุดว่ายน้ำ และแม้จะไม่เคย
ผลักดันให้ไปแสดงละครหรือได้รับบทใดๆ เหมือนดาราคณอื่นในสังกัด
แต่หญิงสาวก็ไม่เคยน้อยใจ เพราะรู้ว่าตัวผู้มีมือไม่ถึง เจ้ไก่จึงไม่เคยป้อน
งานให้ แต่คิดไม่ถึงว่าจะทำกับเธอได้ถึงขนาดนี้!

4

“ฉันให้หนูได้มากกว่านั้น ให้เป็นล้านเลยก็ยอมได้ ถ้าหนูทำให้ฉันถูกใจ แต่สวยๆ แบบหนูแค่นั้นเฉยๆ ยอมทำตามที่คุณบอกก็พอแล้ว สวย...น่ารักน่ากอดไปทั้งตัวแบบนี้ ฉันไม่มีทางเบื่อแน่ๆ”

เสี่ยวิบูรณ์เสี่ยริมฝีปากกรวกับกระหาย

เขายอมเป็นเจ้าบุญทุ่ม ในเมื่อมีเงินเหลือกินเหลือใช้ การแบ่งปันให้สาว ๆ วยขบเพาะบ้างถือว่ามีน้ำใจช่วยเหลือคนที่ขาดแคลนทุนทรัพย์แต่รำรวยรูปโฉม

ชายวัยห้าสิบหรือตาลงอย่างเจ้าเล่ห์ อาศัยจังหวะที่วาดตะวันผลอปราดเข้าไปจับแขนแล้วกระซอกหญิงสาวเข้ามากอดเอาไว้อย่างกักขฬะ

“ปล่อยฉันนะคะเสี่ย มันเป็นเรื่องเข้าใจผิด ฉันไม่ได้ขายตัว กรุณาปล่อยฉันเถอะคะ”

หญิงสาวพยายามดิ้นรนและขอร้องไห้เสี่ยวิบูรณ์ปล่อยเธอ แต่กลับกลายเป็นว่ายิ่งดิ้นอีกฝ่ายยิ่งกอดรัด ซ้ำยังหัวเราะชอบใจราวกับได้ของเล่นชิ้นใหม่เสียอย่างนั้น

“อย่าดิ้นไปหน่อยเลย ยิ่งดิ้นนี่หนูก็ต้องเป็นของฉัน ฉันสัญญาว่าจะไม่รุนแรง จะทะนุถนอมครั้งแรกของหนูไม่ให้เจ็บ เชื่อก่อนนี้ได้เลย”

เขาพุดพลางจับหน้าอกของหญิงสาวเต็มมือ เมื่อพบว่ามันคือเนื้อ

เน้นๆ ไม่อิงพองน้ำกับซิลิโคน ก็ยังมีกริมเพราะได้สินค้าคุณภาพดีมาอยู่ในมือ

“สงสัยต้องตรวจรางวัลให้ไถ่หน่อยแล้ว ส่งหนูมาได้ถูกใจจริงๆ เต็มไม้เต็มมือแบบนี้ฉันชอบ คนก่อนไม่ได้เรื่องเลย จับไปมีแต่พองน้ำตั้งเกือบครึ่ง” เสี่ยวิบูรณ์ก้มหน้าลงบนชอกคอกหญิงสาว พยายามซุกใช้ลวนลามแต่เธอกลับคืนรนขัดขึ้นสุดกำลัง

“กรี๊ด! ปล่อยฉันนะ ช่วยด้วยคะ ใครก็ได้ช่วยด้วย!” วาดตะวันกรี๊ดร้องสุดเสียง หวังให้คนข้างนอกได้ยินและเข้ามาช่วยเธอ

“เก็บเสียงเอาไว้ร้องครางคนเดียวกับฉันดีกว่านะหนู เพราะร้องไปคนข้างนอกก็ไม่ได้ยินอยู่ดี ห้องนี้สร้างให้ฉันเป็นพิเศษ เก็บเสียงได้ดีเยี่ยม เผื่อว่าแม่หนูจะร้องครวญครางเสียงดัง แต่ร้องดังสักแค่ไหนคนข้างนอกก็ไม่มีทางได้ยิน” เสี่ยวิบูรณ์หัวเราะร่วนอย่างถูกใจคำพูดของตัวเอง

วาดตะวันไม่หัวเราะด้วย เธอซาบไปทั้งตัว เป็นตายอย่างไรเธอก็จะไม่ยอมตกเป็นของเสี่ยบ้ากามคนนี้ได้เด็ดขาด ต้องหาวิธีหนีออกไปจากห้องนี้ให้ได้

“อย่าคิดหนี...เพราะลูกน้องของฉันสองคนเฝ้าอยู่หน้าประตู ยังไงหนูก็หนีไม่พ้น ผู้สมยอมแล้วมาหาอะไรสนุกๆ ทำกันดีกว่า ฉันรับรองว่าจะส่งหนูขึ้นสวรรค์จนถึงเช้าเลย” เขากะชิบข้างหูหญิงสาว

วาดตะวันเอียงหน้าหลบด้วยความขยะแขยง

“ไม่! ปล่อยฉัน” หญิงสาวดิ้นสุดชีวิต พยายามใช้ศอกถองห้องเสี่ยวิบูรณ์ ทว่าเขากลับอุ้มเธอจนตัวลอยด้วยพลังกำลังมากกว่า ทำให้เธอตกใจกลัวจึงร้องและทุบตีอีกฝ่ายสุดแรง

เสี่ยวิบูรณ์โยนวาดตะวันลงบนโซฟา หญิงสาวยังไม่ทันได้พลิกตัวหนีเขาก็ทับตัวเธอเอาไว้อย่างรวดเร็ว

“ขอร้องละ ปล่อยฉันไปเถอะคะเสี่ย”

วาดตะวันน้ำตานองหน้า ทว่าน้ำตาไม่ได้ทำให้เธอดูน่าสงสาร สำหรับรสนิยมไม่ปกติของเสี่ยววิบูรณแล้ว กลับยิ่งทำให้เธออีกเหิม อยากรู้ได้เธอมาครอบครองมากขึ้น ยิ่งเธอดี้นรนชัดขึ้นมากเท่าไร ความต้องการของเขาก็พุ่งสูงขึ้นมากเท่านั้น

“แม่แต่น้ำตาของหนูมันก็ช่างดงาม ฉันไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนร้องให้ได้สวยเท่าหนูมาก่อน อยู่กับฉันแล้วถ้าอยากเป็นนางเอกหรือเล่นละครเรื่องไหนก็บอกได้เลย ฉันจะสนับสนุนหนูเอง ดีมี๊ยหนูวาดตะวันของเสี่ยว” เขาพูดกลางตะโปมลูบเรียวยาวหญิงสาวหมายจะเลิกชุดเดรสขึ้น

“ฉันไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น ต้องการให้เสี่ยวปล่อยฉันไป ปล่อย!”

“จู้ๆ ไม่เอาๆ อย่าดื้อแบบนี้สิหนูวาดตะวัน มันไม่น่ารักเลยมี๊ย” เสี่ยววิบูรณก็มลงหมายจะฝังจมูกลงบนแก้มนวนลให้ชื่นใจ ทว่า...

“โอ๊ย!” เขาหงายหลังเมื่อถูกวาดตะวันกระแทกหน้าผากเข้าที่ปลายคางเต็มแรง

หญิงสาวลุกขึ้นและรีบดึงชุดเดรสที่ถูกรั้งลงต่ำจนเกือบพ้นอกสวย

“ขอความรุนแรงก็ไม่บอก เดี่ยวฉันจะจัดให้หนูอย่างสาสมใจเลยทีเดียวน” อีกฝ่ายลุกขึ้นยืนแล้วปราดเข้าคว่ำหญิงสาวร่างบอบบางที่กำลังหาทางหนีอย่างรวดเร็ว

“กรี๊ด!”

แฉวก!

หญิงสาวหวีดร้องด้วยความตกใจ เบี่ยงตัวหลบได้อย่างฉิวเฉียด ทว่าเขากลับคว้าชายเดรสสีเขียวน้ำทะเลเอาไว้ ทำให้ชุดเดรสผ้าเนื้อบางขาดวิน ชายขาดสูงจนเห็นขาอ่อนกับกางเกงชั้นในลูกไม้สีขาว

เสี่ยววิบูรณเสียวริมฝีปาก ผิวซาๆ ทำให้เขากลัดมัน จึงถ่มมือแล้วย่างสามขุมเข้าหาหญิงสาวอย่างคุกคาม วาดตะวันสะอิดสะเอียนผู้ชายตรงหน้าเหลือเกิน เธอจะอย่างไรเพื่อให้รอดพ้นจากชายมากตัณหา

คนนี่ หากต้องตกเป็นของเขาเธอก็คงตกนรกทั้งเป็น ไม่ตายก็เหมือนตาย
หมดสิ้นศักดิ์ศรี และหมดสิ้นทุกสิ่งทีภาคภูมิใจ

“คิดว่าจะหนีฉันพ้นอย่างนั้นหรือสาวน้อย คนอย่างฉันอยากได้
ต้องได้ ไม่เคยมีอะไรที่ฉันไม่ได้ และต้องได้ตัวหนูไม่ว่าจะด้วยวิธีใด
ก็ตาม” เขาเสยะยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

หญิงสาวไม่รอช้า...ขณะที่เสี่ยววิบุรณกระโจนเข้าหา เธอก็คว้าจาน
เปิดปากก๊งแล้วพาดลงบนศีรษะเขาสุดแรง

เพลิง!

จานไม่ได้แตกเพียงอย่างเดียว แต่ศีรษะของเสี่ยววิบุรณก็แตกจน
เลือดอาบด้วย จากนั้นความหื่นก็แปรเปลี่ยนเป็นความโกรธ

“นั่งตัวดี แกกล้ำมาก!”

นาที่นี้วาดตะวันไม่สนอะไรทั้งนั้น เธอรวบรวมกำลังทั้งหมดคว้า
เก้าอี้พาดลงบนประตูโครมใหญ่ และพาดแรงๆ สองสามครั้งจนขาเก้าอี้
หักงอ ไม่ถึงอึดใจประตูห้องก็เปิดออก ชายร่างยักษ์สองคนเดินเข้ามา
และทำหน้าที่เมื่อเห็นสภาพห้องกับสภาพเจ้านาย

“นั่งตัวแสบ!” เสี่ยววิบุรณตะโกนลั่น

วาดตะวันรีบวิ่งออกไปจากห้องทันที

“เสี่ยวครับ เป็นยังไงบ้างครับ” ลูกน้องร่างยักษ์ทั้งสองตรงเข้าไป
ประคองเจ้านาย ดูจากแผลบนศีรษะแล้วคงต้องเย็บหลายเข็ม

“ไอ้พวกบ้า ไม่ต้องมายุ่งกับกู มึงไปตามจับวาดตะวันมาให้ได้
ไม่อย่างนั้นพวกมึงไม่ต้องกลับมาให้กูเห็นหน้าอีก” เสี่ยววิบุรณเดือดดาล
ตอนนี้ไม่ห่วงแผลที่ศีรษะตัวเองสักนิด คิดแต่จะเอาชนะผู้หญิงตัวเล็กๆ
ที่ทำให้เขาเจ็บแสบให้ได้

“ไปสิโว้ย! ยืนบื้ออยู่ทำไม ไปจับตัวมันมา” เขาตะคอกเสียงดัง
เมื่อเห็นลูกน้องทำท่าทางลังเล มองแผลบนศีรษะเขาด้วยความเป็นห่วง

“ครับเสี่ยว” ทั้งสองวิ่งตามวาดตะวันออกไป

“วาดตะวัน ฉันต้องได้ตัวเธอให้ได้!” เสี่ยววิบูรณกัดฟันกรอด หยิบ
ผ้าเช็ดหน้าออกมาปิดแผลเอาไว้ แล้วรีบเดินตามวาดตะวันออกไป
ไม่สนใจคนในร้านอาหาร ซึ่งต่างตกใจเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

คนในร้านต่างมองวาดตะวันที่วิ่งกระเซอะกระเซิงออกมา
จากห้องวีไอพีเป็นตาเดียว หญิงสาวไม่รู้ว่าจะไปทางไหนดี จึงวิ่งออกไป
ทางด้านหลังแล้วลงบันไดหนีไฟไปเรื่อยๆ จนไปถึงลานจอดรถ เธอหอบ
อย่างเหนื่อยอ่อน เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งตามมาก็วิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต
เอี้ยด!

เสี่ยวรถยุโรปเบรกแทบลากล้อเมื่อจู่ๆ ก็มีคนกระโดดมาขวาง
กิมวัจน์มองหญิงสาวรูปร่างบอบบางสวมชุดขาดวิน ผมที่คิดว่าเคยเกล้า
สูงดูยุ่งเหยิง เธอไม่แม้แต่จะเอ่ยขอโทษหรือทำท่าตกอกตกใจเมื่อเกือบ
จะโดนรถชน แต่วิ่งหนีราวกับหวาดกลัวอะไรบางอย่าง แล้วเขาก็ได้รับ
คำตอบเมื่อเห็นชายชุดดำสองคนวิ่งผ่านหน้ารถไป

“ไม่ใช่เรื่องของเราสักหน่อย” ชายหนุ่มส่ายหน้าแล้วเคลื่อนรถต่อ
เพื่อหาที่จอด เขามีนัดรับประทานอาหารมื้อค่ำกับยามาตะ จะมัวเสีย
เวลากับเรื่องไร้สาระไม่ได้ ชายหนุ่มบอกตนเองเช่นนั้น แต่กลับเหลือบ
มองกระจกมองหลัง

“อย่าหนีนะ!” ชายชุดดำตะโกน

วาดตะวันวิ่งหนีไปหลบหลังรถเสฉวยวีคันใหญ่ และหอบอย่าง
เหนื่อยอ่อน ไม่รู้ว่าจะหนีพวกเขาได้อย่างไร ในเมื่อเป็นผู้หญิงคนเดียว
ส่วนพวกนั้นคือชายฉกรรจ์ร่างกำยำสองคน หญิงสาวก็มลังมองผ่าน
ได้ห้องรถ เห็นพวกเขาวิ่งไปมาเพื่อตามหาตัวเธอให้ทัน

“ออกมาเดี๋ยวนี้นะคนสวย ยอมกลับไปหาเสีย แล้วเธอจะไม่
เจ็บตัว” ชายฉกรรจ์คนหนึ่งตะโกนขณะค้นหาหญิงสาวไปทั่ว

ส่วนอีกคนเดินเข้ามาใกล้ หญิงสาวค่อยๆ คลานไปหลบหลังรถ

อีกคืน และผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอกเมื่อสามารถหลับได้อย่างเฉียดฉิว
“มาอยู่นี่เอง”

“ว้าย!” วาดตะวันกรีดร้องเมื่อโดนกระชากแขนจากด้านหลัง
ลูกน้องของเสี่ยวิภูธรณ์กระชากเธอลุกขึ้นและลากให้เดินตาม
“ปล่อยฉันนะ ฉันไม่ไปไหนทั้งนั้น” หญิงสาวสะบัดมือให้หลุด
จากการจับกุม แต่ชายฉกรรจ์กลับบีบข้อมือเธอแน่นจนปวดแปลบ

“อย่าคิดหนีเสี่ย เพราะไม่มีใครหนีพ้น ยอมกลับไปดีๆ อย่าต้อง
ให้ใช้กำลัง” ชายชุดดำอีกคนพูดขึ้นด้วยท่าทางข่มขู่

วาดตะวันหวาดกลัวจับใจ แต่จะให้ยอมกลับไปหาเสี่ยบ้าตันทนา
เธอยอมตายเสียดีกว่า ถึงอย่างไรเธอก็ไม่ยอมกลับไป...หญิงสาวตัดสินใจ
กระแทกรองเท้าสั้นสูงลงบนเท้าเขา ก่อนจะเตะฝ่าหมากเต็มแรง

“อ๊าก!”

เขาปล่อยมือเธออย่างรวดเร็ว ก่อนจะสะบัดปลายเท้าไปมาด้วยความ
เจ็บปวด วาดตะวันหันหลังให้และเตรียมโกยแนบ แต่ถูกชาย
อีกคนปราดเข้ามาขวางเอาไว้ เธอยกเท้าขึ้นหมายจะถีบจุดยุทธศาสตร์
แต่อีกฝ่ายกลับหลบได้ทันเสียดีก่อน หญิงสาววิ่งหนีแต่ถูกคนแรกกระชาก
ผม และล็อกแขนทั้งสองข้างเอาไว้จากด้านหลัง

“หน้อย...นี่!” คนที่เกือบถูกเตะฝ่าหมากตรงเข้าไปหมายจะตบ
หญิงสาว

“เฮ้ย! มึงจะบ้าหรือ นี่เด็กของเสี่ยนะ ถ้าหน้าเป็นรอยขึ้นมามี
ชวยแน่”

“ฝากไว้ก่อนเถอะ รอเสี่ยเปื้อเมื่อไหร่แล้วโยนแกมาให้พวกฉัน
ฉันจะจัดการให้สาสมเลยทีเดียว” เขาชี้หน้าพลางขู่อาฆาต

“ลากตัวมันกลับไปให้เสี่ยเถอะ” อีกคนเสนอ

“ไม่! ฉันไม่ไป ช่วยด้วยคะ ช่วยด้วย!” หญิงสาวร้องขอความช่วยเหลือ
เมื่อเห็นชายคนหนึ่งลงจากรถ และกำลังจะเข้าไปในตัวตึก

ทว่าเขากลับเดินเร็ว ไม่แม้แต่จะสบตาเธอสักนิด

“คุณคะ กลับมาก่อน ช่วยฉันด้วยค่ะ” วาดตะวันน้ำตาไหลพราก เมื่อคิดว่าทำยที่สุดเธอคงต้องตกเป็นเมียเก็บของเสียบ้าตื้นท้ออย่าง ไม่มีทางหลีกเลี่ยง และปล่อยโฮเมื่อโดนพวกเขาหัวกึ่งลากให้เดิน

“เฮ้ย! ปล่อยผู้หญิงเดี๋ยวนี้นะ”

ก็มีวันตรงเข้าไปกระซอกคอเสื้อชายคนหนึ่ง แล้วกระแทกหมัดลงบนใบหน้าของอีกฝ่ายอย่างแรง วาดตะวันเห็นดังนั้นก็ใจ พยายามสะบัดมือออกจากการจับกุม เมื่อไม่ได้ผลเธอก็กัดแขนชายฉกรรจ์เต็มแรง และวิ่งหนีไปหลบหลังฮีโร่ที่เข้ามาช่วยอย่างกล้าหาญ

“แกเป็นใครถึงมาสอดเรื่องคนอื่น อยากรีบตัววีซั่ม้ย”

ชายอีกคนตรงเข้าหาก็มีวันทันที แต่ชายหนุ่มก็หาได้พลาดท่าวิชาป้องกันตัวที่เขาเรียนมาได้ใช้ประโยชน์จริงก็คราวนี้ เขาเตะเข้าที่ชายโครงอีกฝ่าย ก่อนจะหมุนตัวหันไปต่ออีกคนที่ลอบเข้ามาด้านหลัง

วาดตะวันมองผู้ชายตรงหน้าอย่างตื่นตะลึง เขาช่างมีน้ำใจช่วยเหลือเธอ ทั้งที่ไม่รู้จักมักคุ้นกันมาก่อน อีกอย่างชายฉกรรจ์พวกนี้ก็ น่ากลัว จนคนที่เดินผ่านไปมาไม่คิดจะช่วยเหลือ แต่รีบเดินจากไป รวากับกลัวว่าหากชกซ้ำอาจจะชวยไปด้วยเสียอย่างนั้น

“ระวังค่ะ!” หญิงสาวร้องเตือน แต่ดูเหมือนจะไม่ทันเสียแล้ว เมื่อ มีมีวันถูกต่อยจนเซไม่เป็นท่า จังหวะที่เธอเสียหลักชายฉกรรจ์ทั้งสองคน ก็ตรงเข้ารุมทำร้าย

วาดตะวันเห็นท่าไม่ดี ไม่รู้ว่าจะช่วยอย่างไรจึงตะโกนออกไปว่า “คุณตำรวจช่วยด้วยค่ะ”

ได้ผล...ชายฉกรรจ์สองคนตกใจจึงหันรีหันขวาง มีมีวันใช้จังหวะนั้น ทั้งเตะและต่อยอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว แม้ว่าเขาจะจัดการสองคนนี้ได้ราบคาบ แต่ก็ไม่ใช่ซูเปอร์แมนที่จะจัดการชายฉกรรจ์อีกเกือบห้าคนที่ กำลังวิ่งกรูมาทางเขาได้ ชายหนุ่มเห็นท่าไม่ดีจึงหันไปคว้าข้อมือหญิงสาว

แล้วกระซอกให้เธอฟัง

“เร็วเข้า วัง!” ก็มีวัจนสั่งด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด

วาดตะวันไม่พูดอะไร เธอเหวี่ยงรองเท้าส้นสูงออกจากปลายเท้า

แล้ววิ่งไปกับชายหนุ่มอย่างไม่คิดชีวิต

“ขึ้นรถเร็ว!” ชายหนุ่มกระโดดขึ้นรถยุโรปหรู

หญิงสาวขึ้นไปนั่งข้างเขา และเธอยังไม่ทันได้ปิดประตู ชายหนุ่ม

ก็ขับรถออกไปอย่างรวดเร็ว

ปัง!

เสียงปืนดังขึ้นจากด้านหลังทำให้รถเซเพียงเล็กน้อย เสี่ยวิบูรณ์วิ่งออกมาพอดี เมื่อเห็นลูกน้องชักปืนก็วาดอย่างหัวเสีย

“ไอ้พวกสมมอหมา ปัญญาอ่อนหรือยังไปถึงยิงปืนกลางกรุงเทพฯ อย่างนี้ อยากเป็นข่าวใหญ่หรือ เก็บปืนเดี๋ยวนี้!”

“ขอโทษครับเสี่ย” ลูกน้องร่างกำยำรีบเก็บปืน ส่วนบางคนรีบขึ้นรถแล้วขับตามออกไป

“โท. เรียกไอ้พวกนั้นกลับมา ไม่ต้องตามไป ยังไงเสี่ยวาดตะวันก็หนีฉันไม่พ้นหรอก วันนี้ไม่ได้ตัวแต่วันหน้ายังมี อ้อ...แล้วตามสืบดูว่าไอ้ผู้ชายคนนั้นมันเป็นใคร ถึงกล้าฉกผู้หญิงของฉันไปต่อหน้าต่อตา หยามกันแบบนี้สงสัยว่าจะอยู่ร่วมโลกกันไม่ได้แล้ว” เสี่ยวิบูรณ์สั่งเสียงเครียด

ลูกน้องคนสนิทเดินเข้าไปใกล้ๆ เจ้านาย ก่อนจะกระซิบบอกอย่างกลั้วๆ กลั้วๆ

“เสี่ยครับ ผมว่าตอนนี้เสี่ยไปโรงพยาบาลเพื่อทำแผลก่อนดีกว่าครับ”

เสี่ยวิบูรณ์ไม่ได้โมโหตะคอกกลับเช่นเมื่อครู่ เขาเพียงพยักหน้า แต่แววตายังคงวาวโรจน์ คิดหาแผนการที่จะได้ตัววาดตะวัน ยิ่งได้มายากยิ่งทำหาย เขาต้องได้ตัวเธอไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม!

5

รถยนต์ราคาแพงแล่นไปบนท้องถนนด้วยความเร็วสูง ภิรมวจน์ เหลือบมองรถที่ขับตามมาผ่านกระจกมองหลังด้วยความแปลกใจ เมื่อจู่ๆ รถคันนั้นก็ชะลอแล้วเลี้ยวกลับไปเสียตื้อๆ เขาจึงขับต่อไปสักพักก่อนจะเลี้ยวเข้าปั้มน้ำมัน เพราะอย่างน้อยก็ยังมีผู้คนพลุกพล่าน หากพวกนั้นย้อนกลับมาคงไม่กล้าทำอะไรนุ่มปาม

วาดตะวันตัวสั้นนั่งก เหลียวมองหลังด้วยท่าทางหวาดระแวง เมื่อหันกลับมามองคนที่ช่วยเหลือเธอก็ถึงกับนิ่งอึ้งไปชั่วอึดใจ ผู้ชายตรงหน้าเธอหน้าตาหล่อเหลาชนิดที่เรียกว่าหล่อเหลือร้าย...คมเข้ม ผิวสีแทน รูปร่างสูง ไหล่กว้าง กอปรกับชุดสูทหรูหราและรถที่เขาขับ ทำให้หญิงสาวรู้ว่าเขาอยู่คนละโลกกับเธอ

ชายหนุ่มไม่ต่างกับเจ้าชายขี่ม้าขาวมาช่วยเอาไว้ ผิดแค่เธอไม่ใช่เจ้าหญิง แต่เป็นสาวชาวบ้านจนๆ เท่านั้น

“เธอเป็นยังไงบ้าง”

ชายหนุ่มเอ่ยถามเสียงทุ้ม ดวงตาวาววับ แม้หญิงสาวจะดูกระเซอะกระเซิง ใบหน้าเป็นน้ำตา กับมาสคาร่าจนแทบดูไม่ได้ ทว่ามีสิ่งที่น่าดูยิ่งกว่านั้นคือเนือกสวยตัดกับเดรสสีเขียวน้ำทะเล

ภิรมวจน์คิดว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่เขาจะมานั่งพิจารณาหน้าอกของ

หญิงสาว จึงถอดสูทออก ทว่าการกระทำเช่นนั้นทำให้เธอเบิกตากว้าง และถอยหนีจนแผ่นหลังชิดประตูรถ

“สวมไว้เสียสิ ชุดเธอขาดหมดแล้ว”

วาดตะวันก้มลงมองตัวเอง พลันใบหน้าก็แดงระเรื่อ เมื่อเงินออก ทะลักออกมาเกือบครึ่ง กระโปรงฉีกขึ้นสูงจนเห็นกางเกงชั้นในลูกไม้ สีขาว เธอเกือบเปลือยต่อหน้าเขา!

หญิงสาวรีบรับสูทของชายหนุ่มมาสวมทันที ก่อนจะเอ่ยขอบคุณ ด้วยน้ำเสียงตื่นตัน

“ขอบคุณมากค่ะ ขอขอบคุณมากจริงๆ ถ้าไม่ได้คุณช่วยเอาไว้ ฉันก็ไม่ว่าว่าจะต้องพบเจออะไรบ้าง ไม่รู้ว่าจะตอบแทนบุญคุณของคุณครั้งนี้ ยังไง” วาดตะวันสะอื้นไห้อย่างเสียขวัญ เมื่อคิดถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านมา เธอก็ห่อไหล่ ตัวสั่นอย่างเห็นได้ชัด

ก็มีวันบอกตัวเองว่าเขาไม่ใช่คนแพ้น้ำตาผู้หญิง เพราะเห็นมา เยอะ แต่น้ำตาของผู้หญิงตรงหน้ากลับทำให้เขาหวิวไหวงในอกอย่าง น่าประหลาด

“ฉันไม่ถามหรอกนะว่าเธอกับไอ้พวกนั้นมีปัญหาอะไรกัน แต่มีคนเดือดร้อนอยู่ตรงหน้า ยังไงฉันก็ต้องช่วย มันคือพื้นฐานมนุษยธรรมที่ มนุษย์พึงมี เพราะต่อให้ไม่ใช่เธอ จะเป็นใครก็ช่าง ฉันก็ช่วยเหลืออยู่ดี ฉะนั้นอย่าถือว่าเป็นบุญคุณ และไม่ต้องมาตามชดใช้อะไร”

ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แม้คำพูดของเขาจะดูร้ายและ หยิ่งทะนง แต่กระนั้นมันก็คือความจริงที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง

“ขอบคุณมากค่ะ”

วาดตะวันไม่เคยได้ยินใครพูดจาเหมือนตนเองตน แต่ก็แฝงความมี น้ำใจอยู่ในประโยคได้อย่างน่าประหลาด โดยรวมก็คือเขาไม่ต้องการให้ เธอเก็บมาคิดมากกว่าต้องตามชดใช้บุญคุณในครั้งนี่ เพราะพอใจให้ ความช่วยเหลืออย่างไม่มีข้อแม้แน่นอน

“เอ่อ...นี่คะ” หญิงสาวล้วงผ้าเช็ดหน้าออกจากกระเป๋าแล้วส่งให้ชายหนุ่ม “ที่มุมปากคุณมีเลือดออกค่ะ ขอโทษด้วยนะคะที่ต้องมาจับตัวเพราะช่วยฉัน”

ก็มีวัจนรับผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดมุมปากอย่างไม่สนใจนัก “ช่างเถอะ เรื่องแค่นี้เอง”

“แต่ว่า...”

“ไม่มีแต่ ฉันบอกว่าไม่เป็นไรก็ไม่มีอะไร ฉันไม่ได้ใจเสาะกับแค่แผลเล็กน้อยแบบนี้หรอก ว่าแต่เธอบาดเจ็บตรงไหนหรือเปล่า” ก็มีวัจนเอ่ยถามพลางหันไปมองใบหน้าหวานของคนที่กำลังจ้องหน้าเขาอยู่ ตาเธอหวานปนโศก ยังมีน้ำตาคลออยู่เช่นนี้ เธอก็ยิ่งดูบอบบางและอ่อนแอเหลือเกิน

“ไม่ได้เจ็บตรงไหนคะ”

ชายหนุ่มพยักหน้า “จะให้ฉันไปส่งเธอที่ไหน”

“ไม่เป็นไรค่ะ เดี๋ยวฉันกลับเองได้” วาดตะวันเห็นชายหนุ่มเหลือบมองนาฬิกาข้อมือก็รู้ว่าคงมีธุระต้องไปต่อ เขาไม่ควรเสียเวลากับผู้หญิงที่แม้แต่ชื่อก็ไม่อยากรู้จักเช่นเธอ

“จะกลับได้อย่างไร สภาพแบบนี้มีหวังโดนแท๊กซี่ดูดลงข้างทางแน่ๆ บอกมาเถอะว่าจะให้ไปส่งที่ไหน ไม่ต้องเกรงใจ ไหนๆ ก็มาถึงขนาดนี้แล้ว”

น้ำเสียงเขาฟังเหมือนดู ทำให้หญิงสาวรู้สึกกราวกับตัวเล็กลีบลงทันที

“ช่วยไปส่งที่คอนโดมิเนียมแถวลาดพร้าวด้วยค่ะ” วาดตะวันเลือกไปหาเพื่อน เพราะไม่อยากจะกลับบ้านในสภาพแบบนี้ ถ้ามารดากับน้องสาวเห็นคงตกใจไปกันใหญ่

ระหว่างที่รถแล่นไปบนท้องถนน หญิงสาวก็ฝึกลืมมือไว้บนหน้าต่างและลอบชำเลืองมองชายหนุ่มข้างกาย เธออยากเอ่ยถามชื่อเขา เพราะ

อยากรู้จักชื่อผู้มีพระคุณที่ช่วยเหลือตนเอาไว้ แต่สีหน้าเขานิ่งเฉยขณะ
จ้องไปยังถนนเบื้องหน้า ทำให้ไม่กล้าเอ่ยถาม ในเมื่อเขาไม่แม้แต่จะ
อยากรู้จักชื่อเธอ แล้วก็เธอเป็นผู้หญิง หากเอ่ยปากถามก่อนคงดูไม่งาม
นัก

วาดตะวันถอนหายใจแรงๆ แล้วเบือนหน้าออกไปยังนอก
หน้าต่างรถ จึงไม่เห็นว่ากรรที่เธอถอนหายใจแรงๆ ทำให้คนตัวโตที่นั่งนั่ง
เหลือบมองเธอ

อกสอวยโผล่พ้นเสื้อสูทเพียงน้อย แต่ยามที่กระพือมจากการ
ถอนหายใจ ก็ทำให้ซาตานร้ายในตัวมีวัจน์ที่เฝ้าจากการหลับไหล ความจริง
แล้วเขาควรอาสาพาเธอไปเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วปลอบขวัญหญิงสาวบน
เตียงกว้างในเพนต์เฮาส์สุดหรู

แต่สำนึกด้านดีบอกว่าการกระทำเช่นนั้นจะยิ่งเป็นการซ้ำเติม
หญิงสาว ในเมื่อเธอหรือร้อนมาพึ่งเย็น เขาก็ควรทำตัวให้เย็น ไม่ใช่เร่งไฟ
ค้นหาไหมใส่เธอ ดังนั้นก็มีวัจน์จึงไม่คิดจะชวนหญิงสาวคุย เพราะกลัว
ว่าการพูดคุยหรือทำความรู้จักเธอไปมากกว่านี้ จะทำให้ซาตานร้ายที่
เขาพยายามสะกดเอาไว้โผล่หน้าออกมาแยกเขี้ยวและขี้แม่สาวหน้าใส
คนนี้เสียก่อน

เขาควรละเว้นเจ้าหล่อนเอาไว้สักคน อย่างน้อยก็ในครั้งนี้ แต่ถ้า
บังเอิญพบกันครั้งหน้า...

ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก หากเป็นเช่นนั้นเขาก็อยพิจารณาเป็นกรณีไป
จะว่าไปแล้ว...เขาก็เป็นสุภาพบุรุษเหมือนกันนะนี่

“ฉันขอรับรองละตะวัน แก่เลิกทำอาชีพนี้เถอะ มันได้เงินครั้งละ
มากๆ ก็จริง แต่ก็เสี่ยงเกินไป ถ้าแม่กับน้องรู้ว่าแกต้องไปเสี่ยงอะไร
มาบ้างกว่าจะได้เงินมาใช้แต่ละบาท จะยิ่งเป็นห่วงแถมนะ”

เพื่อนสาวขับรถญี่ปุ่นคันเล็กออกจากคอนโดมิเนียมย่านลาดพร้าว

ไปส่งวาดตะวันที่บ้าน หลังจากหาข่าวให้รับประทาน เอาเสื้อผ้าให้เปลี่ยน และนั่งฟังเรื่องราวทั้งหมดโดยละเอียด

“ครั้งนี้ฉันคงเลิกจริงๆ อีกอย่างฉันก็ทนมองหน้าเจ้ไก่อไม่ได้อีกแล้ว ไม่คิดเลยว่าเพราะเงินจะทำให้เราขายฉันให้เสียวิญญาณได้”

วาดตะวันแม่มริมฝีปากเป็นเส้นตรง ตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะเดินไปบนเส้นทางนี้ไม่ได้อีกแล้ว อันที่จริงหญิงสาวเรียนจบคณะบริหาร และเริ่มทำงานกับบริษัทแห่งหนึ่งในตำแหน่งเลขานุการ เธอมั่นใจว่าทำงานได้ดี แต่กลับต้องเปลี่ยนงานครั้งแล้วครั้งเล่า เหตุเพราะเจ้านายส่วนใหญ่ มักชกและพยายามล่วงเกินทุกครั้งเมื่อสบโอกาส เธอเกลียดพวกผู้ชายที่เห็นผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุทางเพศ ทำราวกับว่าไม่มีชีวิตจิตใจ

หญิงสาวพบกับเจ้ไก่อในช่วงที่ตกงานพอดี จึงลองเข้าไปเดินแบบและไปอดดีซันงานโฆษณา ช่วงแรกๆ ก็ดูเหมือนจะไปได้สวย แต่ก็เพียงแค่ช่วงแรกเท่านั้น เมื่อเจ้ไก่อได้ลูกครึ่งสาวหน้าตาสะสวยคนใหม่เข้ามาในสังกัด วาดตะวันจึงตกระป๋องไปโดยปริยาย

บางครั้งวาดตะวันก็เกลียดใบหน้าสวยๆ ของตัวเอง เพราะมักนำภัยมาให้ ไม่ว่าจะผู้ชายคนไหน พอเห็นหน้าตากับรูปร่างเธอก็แสดงท่าทางเหมือนกันหมด ยกเว้นฮีโรคนนั้น...ผู้ชายที่เข้ามาช่วยเธอไว้ เขาดูเป็นสุภาพบุรุษ และไม่คิดจะล่วงเกินเธอเลย เมื่อคิดถึงเขาใบหน้าหวานก็แดงระเรื่อขึ้นอย่างไม่อาจควบคุม หากเป็นไปได้วาดตะวันก็อยากพบเทพบุตรคนนั้นอีกครั้ง

“แกเป็นอะไรหรือเปล่า ลูๆ ก็นั่งเสียบ หน้าแดงแจ๋แบบนี้”

“ปะ...เปล่านี้ กำลังคิดว่าจะหางานทำ เงินน้อยก็ช่างมัน ส่วนหนี้สินคงค่อยๆ ใช้ไปเรื่อยๆ ถ้าไม่ไหวจริงๆ คงเอาบ้านไปจำนอง แต่ฉันก็อยากให้การจำนองบ้านเป็นวิธีสุดท้าย อยากลองพยายามให้ถึงที่สุดก่อน”

วาดตะวันยิ้มเศร้าๆ ทาวนเฮาส์หลังเล็กๆ ที่ซานเมือง แม้จะไม่มี

ราคาค่างวดสักเท่าไร แต่เธอก็รักบ้านหลังนี้มาก

“มีอะไรแกก็บอกฉันได้นะตะวัน ฉันยินดีช่วยเหลือเต็มที่”

“ชอบใจมากเพื่อน แคนนี่ฉันก็เกรงใจแกจะแยะแล้ว เงินที่ฉันยืมแกมาก็ยังไม่ได้ใช้คืนเลย”

หญิงสาวมองหน้าเพื่อน ซาบซึ้งใจที่อีกฝ่ายคอยช่วยเหลือให้หยิบยืมเงินตอนที่मारตาป่วยเข้าโรงพยาบาล แม้จะเป็นจำนวนเงินไม่มาก แต่เธอก็ยังไม่มีปัญญาใช้คืน เพราะเงินที่หามาได้ทั้งหมดต้องส่งดอกเบี้ยให้เจ้าหนี้หน้าเลือดที่ส่งนักเลงหัวไม้มาคอยตามทวงแทบทุกวัน

“เดี๋ยวฉันจะช่วยแกหาทางอีกทาง กลับเข้าบ้านได้แล้ว สงสัยจันทร์ยังไม่หลับ บ้านยังเปิดไฟอยู่เลย” เพื่อนสาวจอดรถหน้าทาวน์เฮาส์หลังเล็ก ก่อนจะตบตักเพื่อนเบาๆ ให้กำลังใจ

“ฉันชอบใจแกมากนะ” วาดตะวันโผล่เข้ามาหาเพื่อน แม้ชีวิตจะโหดร้าย แต่เธอยังมีมารดา น้องสาว และเพื่อนแท้ที่หาได้ยากในสมัยที่ผู้คนต่างเห็นแก่ตัวและนับถือเงินเป็นพระเจ้า

หญิงสาวเดินเข้าบ้าน เมื่อเห็นวาดจันทร์นั่งดูโทรทัศน์อยู่ก็แปลกใจ เพราะเกือบเที่ยงคืนแล้ว ปกติน้องสาวเธอจะนอนไวเพราะต้องรีบตื่นไปทำงานแต่เช้า

“ทำไมยังไม่นอนอีก” วาดตะวันทิ้งตัวลงบนโซฟาตัวเก่า และมองน้องสาวที่เอาแต่นั่งเหม่อจนแทบไม่เห็นว่าพี่สาวเข้ามาในบ้าน

“จันทร์เพิ่งพาแม่เข้านอนคะพี่ตะวัน เพิ่งหลับไปเมื่อครู่เอง แม่ทำท่าจะไม่ยอมนอน สงสัยเป็นห่วงเพราะไม่เห็นพี่กลับบ้านสักที ว่าแต่พี่ไปไหนมา ทำไมกลับดึกจัง”

วาดจันทร์...น้องสาวเพียงคนเดียวของวาดตะวันเอ่ยถาม พลังมองเสื้อผ้าที่พี่สาวสวม เธอรู้ว่ามันบางอย่างผิดปกติแน่ๆ เพราะเสื้อผ้าพวกนี้ไม่ใช่ของพี่สาวตัวเอง

“เกิดเรื่องขึ้นนิดหน่อย เอาไว้จะเล่าให้ฟังวันหลัง เราขึ้นไปนอน

เถอะ เตี้ยวพຼ່ງนี้จະตี๋นไปทำงานไม່ไหว” วาดตะวันออกปากได้

“ไม່คะ ถ้าพีตะวันไม່เล้าจันทรก็ไม່ยอมไปนอน มีอะไรเกิดขึ้นแน่ๆ
เลยใช้มัยคะ เห็นป่าจิตบอกว่าพีออกไปทำงานกับเจ้โก่” วาดจันทรชักใช้

เธอมีสายข่าวที่รู้ทุกเรื่องคอยบอกว่าใครไปไหน นั่นก็คือ ‘ป่าจิต’
คนข้างบ้านที่รับจ้างดูแลมารดายามที่พวกเขาไม່อยู่นั่นเอง เมื่อเห็น
พีสาวไม່ยอมเปิดปากเล่า วาดจันทรก็ชักใช้ต่ออย่างไม່ยอมแพ้

“ป่าจิตยังบออีกว่า เมื่อตอนสองทุ่มกว่า มีชายชุดดำสองสาม
คนมาถามหาพีที่บ้าน พวกนั้นเป็นใครหรือคะพีตะวัน จากที่ฟังดูท่าทาง
ไม່ใช่คนดีแน่ๆ จะว่าเป็นคนทวงหนี้ที่เจ้บัวส่งมาคงไม່ใช่ เพราะเราเพิ่ง
ส่งดอกเบี๋ยไปเมื่อวานนี้เอง”

“เฮ้อ...” วาดตะวันอ่อนใจ ปกติเธอกับน้องสาวไม່เคยมีความลับ
ต่อกันอยู่แล้ว เป็นพี่น้องที่แค้นมองหน้าก็รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังทุกข์หรือสุข
“ถ้าพีบอจันทรห้ามบอแม่นะ”

“คะ จันทรจะไม່บอแม่”

เมื่อวาดจันทรรับปาก วาดตะวันจึงเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้น้องสาว
ฟัง แล้วสองพี่น้องก็พากันนั่งเสียบอย่างคิดไม່ตกว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี

“เดือนหน้าจันทรก็จะมีเงินเดือน คงช่วยเรื่องค่าใช้จ่ายในบ้าน
และพอส่งดอกเบี๋ยให้เจ้บัวได้บ้าง แต่เราส่งแค่ดอกเบี๋ยแบบนี้ เจ้บัว
อาจจะว่าเราได้ เพราะยังไม່ได้ส่งเงินต้นเลยสักบาท ทุกวันนี้ก็ทำได้แค่
ส่งดอกเบี๋ยไปวันๆ”

“พีจะหางานทำ พຼ່ງนี้ว่าจะออกหางานเลย” วาดตะวันพูดอย่าง
ไม່ยอมแพ้โชดชะตา

“เสียตายว่าตำแหน่งพนักงานต้อนรับที่โรงแรมเต็มแล้ว เพิ่งได้คน
ไปเมื่อเช้า” วาดจันทรขมวดคิ้ว

หญิงสาวทำงานเป็นพนักงานต้อนรับที่โรงแรมปัทมพันธ์ได้
หนึ่งเดือนแล้ว แม้จะยังไม່ผ่านช่วงทดลองงาน แต่หัวหน้างานก็มีท่าทาง

เอ็นดูเธอ หากเธอขยันและตั้งใจทำงานต่อไปคงได้เป็นพนักงานประจำ

“ไม่เป็นไร ระหว่างรอรงานพี่อาจไปล้างจานที่ร้านข้าวต้มได้รุ่งหน้าปากซอยไปก่อน พี่ไม่เลือกงานหรือก งานอะไรที่มันได้เงินก็ทำได้หมด”

“จันทร์คิดออกแล้วค่ะพี่คะ” วาดจันทร์ส่งเสียงดังด้วยท่าทางดีใจ แต่เมื่อเห็นแวตาคูของพี่สาวก็เจิบเสียงลง “ขอโทษค่ะ จันทร์ลืมตัวไปหน่อย”

ทั้งสองคนมองไปยังห้องของมารดา เพราะกลัวว่าท่านจะสะดุ้งตื่นเพราะเสียงของวาดจันทร์เสียก่อน

“จันทร์ได้ยื่นพี่ที่แผนกคุยกันว่า ฝ่ายบุคคลเปิดรับสมัครตำแหน่งเลขานุการ ท่านประธานค่ะ พี่ลองไปสมัครดูสิคะ เห็นว่าเงินเดือนดีทีเดียว แต่ติดแค่...” วาดจันทร์เบะปาก เพราะงานนี้อาจอันตรายเสียยิ่งกว่าไปรับประทานอาหารกับเสี่ยวิบูลณ์เสียอีก

“แต่อะไรหะจอจันทร์ ทำงานกับท่านประธานกรีกไกรก็น่าจะดีนะ พี่ได้ยื่นว่าท่านเจ้าสัวใจดี เมตตาทนพนักงานทุกคน” วาดตะวันพอจะรู้เรื่องเกี่ยวกับโรงแรมภัทมนันท์มาบ้าง ที่สนใจก็เพราะน้องสาวไปทำงานที่นั่นปกติแล้วเธอไม่ชอบอ่านข่าวพวกไฮโซ เพราะมองว่าตนกับคนเหล่านั้นคงไม่มีทางมาบรรจบพบกันได้

“ไม่ใช่ค่ะพี่คะ ท่านเจ้าสัววางมือจากตำแหน่งประธานบริษัทไปหลายเดือนแล้วค่ะ ตอนนี้อยู่ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษาอาวุโสเท่านั้น ตอนนี้คนที่นั่งแทนตำแหน่งประธานบริษัทคือคุณภิรมย์จันทร์ ภัทมนันท์ หลานชายคนโตของตระกูลค่ะ”

“อ้อ...ภิรมย์จันทร์ ฉายาซาตานร้ายแห่งภัทมนันท์นะเธอจอจันทร์ พี่เคยได้ยินข่าวจากพวกช่างแต่งหน้าบ่อยๆ แต่ละชาวฉาวโฉ่เหม็นเน่าทั้งนั้น ส่วนใหญ่มีแต่ชาวผู้หญิง วันนี้พี่ก็ได้ยินเจ้าไก่พูดถึง เห็นว่าอิตานี่กำลังคัวอยู่กับไฮโซอินทอร คนนี้สวยและรวยมากเลย พี่เคยไปเดินแบบกับเธอครั้งหนึ่ง สวยแต่หยิ่ง มองพี่เหยียดๆ ตั้งแต่หัวจดเท้า แกมยัง

ไวววายจนเจ้าของงานปวดหัว เพราะต้องการห้องแต่งตัวแยกจากนางแบบคนอื่น ๆ”

วาดตะวันส่ายหน้าเมื่อคิดถึงอินทอร์ ซึ่งเรียนจบจากต่างประเทศ บิดาเป็นทหารยศสูง ส่วนมารดาเป็นผู้ดีเก่ามีเงินถุงเงินถังมากโข จึงมักออกงานสังคมอยู่เนืองๆ

“คนนั้นแหละค่ะพี่ตะวัน แต่ล่าสุดคุณกิมแกเฟิงฟันเลขาฯ แล้วเซี่ยทัง เลยต้องรับเลขาฯ ใหม่ค่ะ”

วาดจันทร์จำได้ดีเพราะชาวซูบชิบดังไปทั่วบริษัท วีรยา...เลขาฯ สาวแสนสวยมาทำงานได้เพียงสามเดือน ก็ร้องไห้โอดมาจากห้องเขาเสียแล้ว

“ให้พี่ทำงานกับคนแบบนี้ ขอล้างจานที่ร้านข้าวต้มดีกว่า” วาดตะวันปฏิเสธทันที

“ท่านประธานมีชื่อเสียงเรื่องผู้หญิงก็จริงนะค่ะพี่ตะวัน แต่กับเลขาฯ เนี่ยแกไม่ได้ฟันตะปไปเสียทุกคนหรอกค่ะ ถ้าใครไม่ยอมแกก็ไม่ยุ่ง แต่ถ้าใครยอมเมื่อไหร่ละก็...ยุ่งแน่ๆ เพราะท่านถือคติว่าจะไม่ทำงานร่วมกับผู้หญิงที่หลับนอนด้วย คนที่ไม่ยอมแล้วอยู่รอดปลอดภัยจนลาออกไปแต่งงานก็มีนะค่ะ ถ้าพี่ตะวันไม่ยอมเสียอย่าง ก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร เพราะจากที่จันทร์เคยพบท่านประธาน ท่านเป็นคนเก่ง จริงจังกับการทำงานมากค่ะ”

“ฟังแล้วมันขัดกันพิลึก จริงจัง ทำงานเก่ง แต่หน้าหม้อ ช่างไม่เข้ากันเลย” วาดตะวันวิจารณ์อย่างที่คิด

“คนเรามันก็ต้องมีข้อเสียบ้าง แต่ท่านประธานเป็นคนดีจริงๆ นะค่ะพี่ตะวัน จันทร์เคยเจอสองสามครั้ง ไม่เคยเห็นทำเข้าขู่ใส่เลยสักนิด ไม่เหมือนบางคน...” วาดจันทร์คิดถึงชายหนุ่มอีกคนแล้วก็ไม่ชอบใจขึ้นมาเสียจริงๆ

“ใครหรือจันทร์”

“เออ...ไม่มีอะไรหรอกค่ะ พี่ตะวันไปสมัครงานที่นี้เถอะนะคะ เราจะได้ไปทำงานด้วยกันทุกวัน”

“จะไว้ใจได้แน่หรือจันทร์ พี่ว่าตานี้แกลังเป็นคนดีมากกว่า ที่ผ่านมามาภิวัจนอาจบังคับจิตใจผู้หญิง พอเมื่อแล้วก็เซี่ยทิ้ง แถมใส่ร้าย ว่าผู้หญิงให้ทำตัวเองก็ไม่ได้” วาดตะวันวิเคราะห์ด้านลบ เพราะจากที่ฟังเรื่องของชายคนนี้คร่ำๆ เธอก็รู้สึกอคติทั้งๆ ที่ยังไม่เคยเห็นหน้า

“ไม่หรอกค่ะ จากที่จันทร์ได้ยินมา ท่านประธานไม่น่าจะเป็นคนแบบนั้นนะคะ” วาดจันทร์ปฏิเสธ

เธออยากให้พี่สาวลองไปสมัครงานตำแหน่งนี้ดู เพราะมองว่าไปล้างจานร้านข้าวต้มก็เชื่อว่าะปลอดภัย ดีๆ พวกซีเหล้าเมายาชอบมานั่งเหล่สาวที่ร้านเป็นประจำ หากคึกคะนองจุดพี่สาวเธอไปละแยะเลย หากลองเทียบกันแล้ว ตำแหน่งเลขาฯ ประธานบริษัทที่মনันท์ดีกว่าเป็นไหนๆ อย่างน้อยก็รับมือกับเขาแค่คนเดียว ไม่ต้องรับมือกับคนเมาที่มากันเป็นกลุ่ม

“ไม่ไหวหรือจันทร์ พี่เกลียดคนเจ้าชู้” วาดตะวันส่ายหน้าปฏิเสธ

“นะคะพี่ตะวัน ลองดูสักหน่อยก็ไม่เสียหายนี่คะ” วาดจันทร์ขยับเข้าไปนั่งใกล้ๆ พี่สาว แล้วจับแขนออกด้อน “ถ้าเราไม่ยอมเขาก็ทำอะไรไม่ได้หรอกค่ะ เงินคือออกขนาดนี้ ได้มากกว่าไปนั่งล้างจานตั้งไม่รู้กี่เท่า อีกอย่างแม่งไม่ยอมให้พี่ไปนั่งล้างจานที่ร้านข้าวต้มหน้าปากซอยแน่ๆ”

“ก็ได้...พี่จะลองดู” วาดตะวันรับปากไปอย่างนั้นเอง เพราะเธอตังใจว่าจะไม่ยอมทำงานกับคนอย่างภิวัจนเด็ดขาด

วาดตะวันเงยหน้าขึ้นมองโรงแรมหรูระดับห้าดาวแล้วก็ใจสัน
โรงแรมภัทมนันท์ใหญ่โตมีระดับ สมแล้วที่เคยเป็นสถานที่ต้อนรับประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา หญิงสาวยืนตัวลีบแอบอยู่หลังต้นไม้ข้างบันไดโรงแรม สะแ่มองว่าเมื่อไรวาดจันทร์จะออกมาเสียที

“พีตะวัน”

หญิงสาวเห็นน้องสาวคนสวยสวมชุดไทยแขนกระบอกสีม่วงอ่อน ผ้าถุงยาวกรอมเท้า ห่มสะไบสีม่วงแก่ ใบหน้าสวยหมดจด มวยผมสูง แล้วตัดดอกกล้วยดี ทำให้ดูสวยหวาน เธอไม่เคยเห็นวาดจันทร์สวมชุดแบบนี้มาก่อน เพราะสวมชุดทำงานที่โรงแรมเท่านั้น เมื่อกลับบ้านก็เปลี่ยนเป็นชุดเดิมเพื่อให้เดินทางสะดวก

“จันทร์ใส่ชุดนี้แล้วสวยมาก พี่แทบจำไม่ได้เลย”

“จันทร์ก็แทบจำพีตะวันไม่ได้เหมือนกันค่ะ ทำไมแต่งตัวแบบนี้ล่ะคะ”

น้องสาวมองพี่สาวอย่างไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง เมื่อใบหน้า สะสวยมีไฝเม็ดใหญ่ที่มุมปากด้านขวา สวมแว่นหนาเตอะ ผมยาวสลวย ถูกลมวยเอาไว้ด้านหลัง สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวทับด้วยสูทสีดำแขนยาว และกระโปรงสีดำยาวจดพื้น พี่สาวของเธอแต่งกายได้มิดชิดไม่ต่างกับนางชีเลย

“ก็วันนี้มีสัมภาษณ์”

“พีตะวันแน่ใจจะจะไปสัมภาษณ์ด้วยชุดนี้” วาดจันทร์มองอย่างสำรวจแล้วยกมือขึ้นกุมขมับ ไม่เข้าใจเลยว่าพี่สาวกำลังคิดอะไรอยู่ “แต่งตัวแบบนี้ไม่ต้องไปสัมภาษณ์ให้เสียเวลาหรอกค่ะพีตะวัน ไม่ได้งานซีวีร์ เลขฯ คนก่อนๆ ของท่านประธานแต่ละคนสวยหยาดฟ้าทั้งนั้น แล้วพี่แต่งตัวเป็นอีเพ็งแบบนี้...”

“พี่คิดดีแล้วจันทร์ แบบนี้แหละดีที่สุด ถ้าเขาจะรับพี่เข้าทำงาน ก็ควรรับที่ความสามารถของพี่ ไม่ใช่หน้าตา”

“ตามใจพีตะวันเถอะค่ะ”

วาดจันทร์ห่อไหล่อย่างหมดหวัง ใครๆ ก็รู้ว่าภีมวัจนชอบคนสวยหุ่นดี จากประวัติเลขาฯ ทั้งหมดของเขาที่หญิงสาวไปตามสืบมา พบว่ามีหลายคนที่ไม่ได้ตกเป็นคู่ขาของชายหนุ่ม ของแบบนี้มันแล้วแต่ความ

สมัครใจ และเธอก็คิดว่าพี่สาวตนก็คงอยู่ในซ้อยกเว้นนั้นเช่นกัน แต่พอเห็นสภาพการแต่งตัวแล้ว วาดจันทร์คิดว่าพี่สาวเธอคงต้องไปล้างจานที่ร้านข้าวต้มระหว่างรอสมัครงานที่ใหม่แล้วละ